

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Versijnt elke Zondag

Abonnementsprijs : 400 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Beheer en Redactie : Mr. René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen

AANGAANDE COLLECTIEVE OVEREENKOMSTEN

Collectieve Overeenkomsten zonder wettelijk bindende kracht (1).

Wie is onderworpen aan de collectieve overeenkomsten die niet wettelijk bekrachtigd zijn?

I) De geldig afgesloten collectieve overeenkomsten zijn ten eerste toepasselijk op de individuele werkgevers of groeperingen van werkgevers en de syndicaten van werknemers die de overeenkomsten ondertekend hebben. Een groep van werkgevers of een afzonderlijke werkgever en werknemers-groeperingen kunnen daarbij tot een bestaande collectieve overeenkomst toetreden.

II) De collectieve overeenkomsten zijn ten tweede van kracht voor de vertegenwoordigde partijen d.w.z. voor de werkgevers en de werknemers die lid zijn van een groepering die de collectieve overeenkomsten ondertekend heeft en die volgens haar statuten optreedt voor zich zelf en voor haar leden. Dientengevolge zullen individuele werkgevers of werknemers later noodzakelijk tot de afgesloten collectieve overeenkomst toetreden wanneer zij lid worden van een der ondergetekende groeperingen.

De vertegenwoordiging bij het collectief contract is nochtans een omstreden probleem.

Het Hof van Verbreking heeft een arrest van 21-12-1950 (1) o.m. als volgt gemotiveerd : « middel van Verbreking : ... schending van de artikelen ... doordat het bestreden vonnis (vonnis van de werkrechtshoofden van Roeselare van 3 Maart 1949) ... zonder in feite vast te stellen dat eiseres aan een vertegenwoordiger of mandataris last zou hebben gegeven om in haar naam een dergelijke verbintenis aan te gaan, eiseres niettemin veroordeeld heeft tot het betalen van de gezegde som ... wanneer er geen contractuele verplichtingen kunnen ontstaan indien de zogezegde schuldenaar zich niet ofwel persoonlijk ofwel door tussenkomst van een daartoe gemandateerde lasthebber, tot een bepaalde verbintenis verplicht heeft;

Overwegende, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de aanlegster, zich persoonlijk ofwel door lasthebber zou verplicht hebben deze premie te betalen... (De beslissing van de werkrechtshoofden van Roeselare stelt nochtans vast dat verveerder niet betwist lid te zijn van de patroonsfederatie Fabrimetal

en van de Belgische federatie der rijtuigmakerijen.)

Overwegende dienvolgens dat met te oordelen dat de beslissingen der paritaire comités, niet door besluit van de Regent bekrachtigd, bindende kracht hebben als voortspuitende uit collectieve overeenkomsten welke geldig ontstaan zijn tussen de vertegenwoordigers van de partijen, de bestreden beslissing de in het middel bedoelde wetsbepaling heeft geschonden (2)... » Het Hof van Verbreking neemt principieel het mandaat aan doch zegt niet duidelijk welk mandaat volgens het Hof vereist is om door een collectief contract gebonden te zijn. Het Hof schijnt nochtans iets anders te vereisen dan het mandaat dat een groepering van werkgevers of werknemers heeft van zijn leden op grond van hun lidmaatschap.

Zo het Hof van Verbreking zich niet duidelijk uitspreekt zijn anderzijds Van Goethem en Geysen ter zake zeer uitdrukkelijk.

Na verscheidene juridische gronden onderzocht te hebben (zaakwaarneming, beding ten behoeve van derden, lastgeving, stilzwijgend mandaat, enz.) waarop de vertegenwoordiging van de leden der groeperingen van werkgevers en werknemers bij het collectief contract kan steunen, komen zij tot het volgende besluit : (3)

« De collectieve overeenkomst strekt zich uit tot de » vertegenwoordigde partijen, dit wil zeggen tot al de » werkgevers en werknemers leden van een onder- » getekende groepering die normalerwijze optreedt » voor zich zelf en voor haar leden. »

... « de individuele personen, andere dan de actuele » leden kunnen toetreden tot de collectieve overeen- » komst en zij treden daartoe noodzakelijk toe doordat » zij hun lidmaatschap aanvragen en bekomen van een » der ondergetekende groeperingen...

« De collectieve overeenkomsten zijn aldus bestemd, » om te regelen, niet enkel een concreet bepaalde » groep van werknemers (de leden der vereniging die » reeds in de onderneming zijn te werk gesteld) maar » ook een abstracte groep. Inderdaad, de collectieve » overeenkomsten worden geroepen, om te reglemen- » teren de betrekkingen van de werkgevers ook met » aangesloten leden der groepering, die later zullen » arbeiden in de onderneming, alsook met diegenen die » thans geen actuele leden zijn der groepering, maar » later zullen aansluiten onverschillig of zij actueel » reeds arbeiden in de onderneming of eerst later in

» de onderneming zullen arbeiden. De toepassing heeft » dus op het oog niet ge-individualiseerde personen, en » zelfs niet individualiseerbare personen op het ogen- » blik van het akkoord. »

Ook Paul Horion is even duidelijk (4) : « On peut » admettre que les signataires de ces contrats (collec- » tifs) sont bien, au sens de l'article 1984 du Code » Civil les mandataires des membres des associations » professionnelles qu'ils représentent de part et d'autre » (c. à d. patrons et ouvriers). Il est normal que les » organes de ces associations aient, en vue d'exécuter » les décisions prises conformément aux statuts (loi » du 24.5.1921 sur la liberté d'association, article 2), » mandat de représenter les associés.

» On peut admettre aussi que tous les membres » des associations professionnelles représentés par les » signataires sont liés par le contrat, même ceux qui » au sein de l'association professionnelle ont manifesté » leur opposition à l'adaptation du contrat, car tous les » associés, tant qu'ils restent associés, sont liés par les » décisions régulièrement prises par les organes de » l'association compétente aux termes des statuts. Le » gouvernement considère que l'article 2 de la loi du » 24.5.21 comporte bien ces conséquences. Il a exprimé » cette opinion dans le rapport au Roi qui précède » l'arrêté royal n° 62 du 13 janvier 1935 concernant » la réglementation économique de la production et » de la distribution. »

Deze schrijvers hebben thans groot gezag in deze aangelegenheden en hun opinie mag voorzeker gedeeld worden. Wij zijn daarom met hen van oordeel dat de collectieve overeenkomsten bindend zijn voor de werkgevers en werknemers die lid zijn van een groepering die de collectieve overeenkomsten ondertekend heeft en volgens haar statuten voor zich zelf en voor haar leden optreedt en dat de individuele werkgevers en werknemers die later lid worden van een der ondergetekende groeperingen noodzakelijk tot de afgesloten collectieve overeenkomsten toetreden (5).

III. De personen die bij het collectief contract noch partij, noch vertegenwoordigd zijn geweest m.a.w. de derde personen aan het accoord zijn aan de collectieve overeenkomsten niet onderworpen. Bijgevolg zijn de werkgevers of werknemers die de collectieve overeenkomsten niet ondertekend hebben of geen lid zijn van een der ondergetekende groeperingen niet gebonden door het collectief contract; de werknemers zelfs dan niet wanneer zij werken in een onderneming die aan het collectief contract onderworpen is. Het collectief contract is voor hun een « res inter alios acta » en kan hun geen verplichtingen opleggen noch rechten verschaffen.

Zoals voor de werkgevers of werknemers die geen partij zijn noch vertegenwoordigd zijn bij het contract, is dit laatste eveneens niet van toepassing op de aangesloten leden van groeperingen van werkgevers of werknemers die hun afkeuring hebben betuigd jegens het afsluiten van het collectief contract door hun ontslag te geven bij hun groepering.

Anderzijds is een werkgever vrij zich te verbinden tegenover de syndicaten die voorschriften van de collectieve overeenkomst toe te passen op geheel zijn personeel, zelfs op niet leden van de syndicaten die het contract afgesloten hebben. Deze werknemers genieten dan het voordeel van het collectief contract ingevolge de persoonlijke verbintenis van de werkgever. Nog meer, niets verhindert een werkgever de voorschriften van een collectief contract spontaan toe te passen op al zijn personeelsleden er in begrepen de niet gesyndiceerde werknemers.

Indien de derde personen in beginsel aan de collec-

tieve overeenkomsten niet onderworpen zijn, is het daarom uitgesloten dat zij er aan onderworpen worden. Dit is meteen de veel omstreden vraag stellen of een collectieve overeenkomst de weergave is van een gebruik, een gebruik bevestigt of een gebruik in het leven roept.

Collectieve overeenkomsten kunnen een bestaand gebruik vaststellen, bevestigen, consacreran; zij kunnen ook een gebruik in het leven roepen indien de werkgevers en de werknemers zich in de toekomst spontaan naar de voorschriften van de overeenkomst schikken. Indien het bestaan van een gebruik niet betwist wordt en eenieder aanneemt dat de collectieve overeenkomst dit gebruik bekrachtigd of in het leven geroepen heeft bestaat er geen moeilijkheid: de derde personen moeten de overeenkomst naleven omdat deze het gebruik weergeeft.

Maar moet de collectieve overeenkomst altijd beschouwd worden als de weergave van een gebruik?

Het antwoord moet vooral in de rechtspraak gezocht worden.

Vooraf dient gezegd dat wij geen beslissing kennen van de werkrechtshraden waarbij de collectieve overeenkomsten aanzien worden als *per se* het gebruik weer te geven, samen te vallen met het gebruik, het gebruik te dekken. Integendeel, zoals wij verder nog zullen zien heeft de werkrechtshraad van Brugge in een beslissing van 18 Januari 1952 verklaard dat de collectieve overeenkomst *per se* niet als gebruik geldt.

Maar uit de motivering van verscheidene beslissingen en vonnissen blijkt, naar onze mening, dat de werkrechtshraden over het algemeen uitgaan van het standpunt dat de collectieve overeenkomsten *vermoedelijk* het gebruik weergeven, dat zij het bestaan van het gebruik *laten vermoeden*.

Immers de werkrechtshraden onderzoeken afzonderlijk elk geval dat hun onderworpen wordt, toetsen de collectieve overeenkomsten aan de werkelijkheid en gaan na of het collectief contract in dit bijzonder geval werkelijk met het gebruik overeenstemt. In vele gevallen komen wij alsdan tot het besluit dat het collectief contract werkelijk met het gebruik samenvalt.

Een beslissing van de werkrechtshraad van Gent van 26 Juni 1950 (7) stelt vast: « dat de beschikkingen van de collectieve overeenkomsten van het paritair comité van het confectiebedrijf moeten aanzien worden als de uitdrukking van het gebruik in het confectiebedrijf voor dames... ».

Een beslissing van de werkrechtshraad van Paturgas (8) van 5 Juni 1951 is anderzijds als volgt gemotiveerd:

« Attendu toutefois que la décision de la sous-commission paritaire « Autobus et Autocars » consacre » un usage auquel se conformaient généralement les » entreprises d'autocars;

» Attendu que les parties seront départagées selon » les règles usuelles adoptées par la sous-commission » paritaire « Autobus et Autocars » ci-après repro- » duites... »

Deze beslissingen zeggen niet dat de collectieve overeenkomst *per se* het gebruik weergeeft, het gebruik vormt, maar zij stellen het materieel feit vast dat, in het ene geval, de beschikkingen van de collectieve overeenkomst met de gebruiken in de damesconfectie samenvallen en in het ander geval de gebruiken consacreran die bestaan in de autobus en autocarondernemingen van de streek.

Naar onze mening hebben de werkrechtshraden hier

het vermoeden gekoesterd¹ dat de collectieve overeenkomst samenviel met het gebruik; zij hebben zich hiervan vergewist en zijn tot het positief besluit van hun vermoeden gekomen.

In de volgende beslissingen komt nog duidelijker tot uiting dat de werkrechtshraden uitgaan van het vermoeden dat de collectieve overeenkomsten het gebruik dekken.

De werkrechtshraad van Oostende motiveert als volgt een vonnis van 1 Juni 1951 (9) :

« Overwegende dat eiser opwerpt dat het recht op » loon vastgesteld door de beslissingen van de paritaire » commissie ook kan aangezien worden als de uiting » van het gebruik in het beroep en de streek en dat » het een gebruik is in de streek en het beroep (van » het vervoer) de lonen toe te passen die door de » Paritaire Commissie vastgesteld worden;

» Overwegende dat het inderdaad blijkt uit *inlichtingen ingewonnen door de Raad* dat de lonen vastgesteld door de beschikking van het Nationaal Paritair Comité van het vervoer van 8.5.47 in de streek van Oostende door de vervoerondernemingen regelmatig uitbetaald worden;

» Overwegende bijgevolg dat eiser, bij toepassing van artikel 3 der wet van 10.3.1900 recht heeft op het loon vastgesteld door het Nationaal Paritair Comité. »

De werkrechtshraad van beroep van Brugge heeft deze beslissing als volgt bekrachtigd op 18 Januari 1952 (10) :

« Overwegende dat een beslissing van een paritair » comité dewelke ofwel niet ofwel op onregelmatige » wijze bekrachtigd werd, *zo ze als dusdanig niet geldt, niettemin van overwegend belang is om het gebruik vast te stellen;*

» Overwegende dat derhalve mag aangenomen worden dat dergelijke beslissing het gebruik weergeeft » wat betreft het bedrag van loon » (en hier verwijst de werkrechtshraad nog naar een vroegere beslissing in dezelfde aard die hij getroffen heeft op 13 Juni 1949).

De Werkrechtshraad van Beroep van Brugge bepaalt uitdrukkelijk, met het oog op het gebruik dat de collectieve overeenkomst niet als dusdanig geldt, maar van overwegend belang is om het gebruik vast te stellen, en de Werkrechtshraad van Oostende zegt anderzijds uitdrukkelijk dat hij inlichtingen ingewonnen heeft aangaande de overeenstemming tussen de collectieve overeenkomst en het gebruik.

Hieruit blijkt klaar, menen wij, dat beide Werkrechtshraden uitgegaan zijn van het vermoeden als zou de collectieve overeenkomst het gebruik bevestigen. Uitgaande van dit vermoeden hebben de Werkrechtshraden immers inlichtingen ingewonnen aangaande de overeenstemming tussen gebruik en collectieve overeenkomst en zij zijn tot de bevinding gekomen dat beide werkelijk samenvallen (11).

Naar ons oordeel neemt de rechtspraak dus over het algemeen aan dat de collectieve overeenkomsten als een vermoeden van het gebruik moeten aangezien worden. Anderzijds heeft het Hof van Verbreking in zijn arrest van 21 December 1950 (12) zich hieromtrent niet uitgesproken; het was ook de taak niet van het Hof, vermits dit alleen over de wettelijkheid van de voorgewende middelen in de beslissing van de Werkrechtshraad uit te spreken had. Maar het ware dan ook te ver gedreven uit het arrest af te leiden dat het Hof niet aangenomen heeft dat de collectieve overeenkomsten als een vermoeden van het gebruik gelden en

dit principe meteen heeft verworpen. Het Hof had zich eenvoudig daaromtrent niet uit te spreken en heeft het ook niet gedaan.

Wat de rechtsleer betreft. Van Goethem en Geyzen (13) staan ook op het standpunt dat de beschikkingen van een collectieve overeenkomst het gebruik van de streek laten vermoeden. « Sommige voorschriften van de collectieve overeenkomsten, » schrijven zij, « kunnen zich nochtans aan derden opdringen voor » zover zij een gebruik vaststellen en de feiten, die dit » gebruik uitmaken bestonden vóór het afsluiten van » het collectieve contract, want het gebruik is een feit » dat normaal niet ontstaat door een overeenkomst.

» Een collectieve overeenkomst kan dus een reeds » bestaand gebruik doen kennen. Zij kan zelfs het » ontstaan van een gebruik opwekken, indien de werkegevers en werknemers spontaan zich schikken naar » de voorschriften der overeenkomst.

» Een collectieve overeenkomst, afgesloten voor een » bepaalde nijverheidstak, en voor een beperkte streek, » kan gelden als een *vermoeden* dat voor deze nijverheidstak en binnen de geographisch bepaalde grenzen, de bedingen van de collectieve overeenkomst het » aldaar geldend gebruik samenvatten. »

In rechtsleer en rechtspraak worden de collectieve overeenkomsten bijgevolg als een vermoeden van het gebruik in de streek of in het beroep aangezien en dit is voorzeker ook wel de ware toedracht van de collectieve overeenkomsten ten overstaan van de derde personen.

Maar welk verschil bestaat er dan voor de derde personen tussen de niet bekrachtigde en de wettelijk bekrachtigde collectieve contracten?

De wettelijk bekrachtigde collectieve overeenkomsten hebben, zoals wij hierna zien, onbetwistbaar bindende kracht erga omnes uit hoofde van de wettelijke bekrachtiging, uit hoofde van de wet. Integendeel, de collectieve overeenkomsten, die niet bekrachtigd zijn, gelden ten overstaan van de derde personen alleen als een vermoeden van het gebruik. Voor elk afzonderlijk geval, d.w.z. voor elke collectieve overeenkomst moet bijgevolg nagegaan worden of zijn werkelijk het bestaande gebruik bevestigt en in het positief geval zal de collectieve overeenkomst voor de derde personen bindend zijn.

Meteen hebben wij ook aangetoond op welke gronden de bindende kracht van de niet wettelijk bekrachtigde collectieve overeenkomsten gesteund is.

Uit wat voorafgaat moet immers afgeleid worden dat de bindende kracht van de niet wettelijk bekrachtigde collectieve overeenkomsten steunt op de algemene beginselen van de overeenkomsten en het gebruik in het gemeen recht. Zoals wij hierna zien is de bindende kracht van de wettelijk bekrachtigde collectieve overeenkomsten integendeel gegrond op de sanctionerende bevoegdheid van de Openbare Macht.

Collectieve Overeenkomsten met wettelijk bindende kracht.

Kan aan al de beslissingen van de paritaire comité's bij Koninklijk Besluit bindende kracht verleend worden?

Ingevolge artikel 12 der besluitwet kan een Koninklijk Besluit « aan de getroffen *beslissingen* van de paritaire comité's bindende kracht verlenen ». Volgens een vonnis van het Vrederecht van Seraing van 10 Januari 1951 heeft het woord *beslissing* in artikel 12 betrekking op al de bevoegdheden van de paritaire comité's die in artikel 10 opgesomd zijn.

« Attendu, aldus het vonnis, qu'il résulte de l'économie du texte de l'arrêté-loi du 9 juin 1945 que le mot « décision figurant à l'article 12 concerne non seulement... l'établissement par les commissions paritaires des bases générales de rémunération, mais aussi toutes décisions qui seraient prises concernant les conditions générales du travail, ou pour aider ou assister le gouvernement dans la préparation de la législation sociale;

» Attendu en effet qu'il est bien évident qu'une commission paritaire pour assister les autorités gouvernementales dans la préparation et l'exécution de la législation sociale peut donner des avis, des conseils, faire des suggestions au gouvernement, mais qu'elle peut aussi prendre en cette manière des décisions unanimes pour lesquelles elle sollicitera la force obligatoire, suivant le prescrit l'article 12;

» Attendu s'il en était autrement que le législateur aurait écrit son article 12 de la façon suivante par ex.: « à la demande de la commission paritaire ou d'une organisation représentative un arrêté royal peut donner force obligatoire aux décisions prises dans les matières indiqués au littéra A de l'article 10 »;

» Attendu qu'il n'est possible de donner à un texte d'un caractère tout à fait général, la valeur réduite, que lui attribue le défendeur et d'arguer de l'absence de distinctions, qu'il importe que ce texte se rapporte uniquement à un seul des alinéas des articles qui le précèdent... ».

Wij kunnen niet accoord gaan met de zienswijze van de Vrederechter van Seraing.

De paritaire comité's kunnen collectieve overeenkomsten treffen nopens de algemene grondslagen van bezoldiging (artikel 10, litt. A) en de algemene arbeidsvoorwaarden (artikel 10, litt. B), maar wij zijn van oordeel dat de comité's slechts in deze twee gevallen collectieve overeenkomsten kunnen afsluiten, die op grond van artikel 12 vatbaar zijn voor wettelijke bekrachtiging.

Wanneer de paritaire comité's collectieve overeenkomsten aangaan nopens de algemene grondslagen van bezoldiging of de algemene arbeidsvoorwaarden, treffen zij beslissingen die wederkerige verbintenissen, die overeenkomsten inhouden, beslissingen die in se een bindend karakter hebben, dat meteen wettelijk kan bekrachtigd en verruimd worden. Wanneer de paritaire comité's integendeel de regering bijstaan bij de voorbereiding of de uitvoering van de sociale wetgeving (artikel 10, litt. D), wanneer zij een geschil tussen werkgevers en werknemers voorkomen of bijleggen (artikel 10, litt. D) of de vorming van de leerjongens bevorderen (artikel 10, litt. E), geven de paritaire comité's alleen adviezen, doen zij alleen voorstellen, geven zij slechts wijze aanmaningen. De paritaire comité's treffen in dit geval geen beslissingen die in se een bindend karakter hebben. Integendeel, zij geven werkelijk alleen adviezen en deze hebben van natuur in se geen bindende kracht en kunnen door hun natuur bij de wet ook geen bindende kracht verkrijgen.

De opstellers van het « Ontwerp voor een overeenkomst tot sociale samenwerking » zijn voorzeker van deze stelling uitgegaan wanneer zij uitdrukkelijk bepaald hebben dat *alleen* de beslissingen van de paritaire comité's omtrent de algemene grondslagen van bezoldiging en omtrent de algemene arbeidsvoorwaarden bindende kracht zouden kunnen verkrijgen (punten 46, 47, 48 van het ontwerp). De besluitwet van 9 Juni 1945 is, vooral wat de bevoegdheden van de

paritaire comité's betreft, geïnspireerd door het « ontwerp voor een overeenkomst tot sociale samenwerking ». Wij mogen hieruit eens te meer besluiten dat het wel de bedoeling geweest is van de wetgever dat alleen aan de beslissingen aangaande de grondslagen van bezoldiging en de algemene arbeidsvoorwaarden bindende kracht zou kunnen verleend worden.

De wettelijke bekrachtiging.

Op aanvraag van het betrokken paritair comité of van een betrokken vertegenwoordigende organisatie, kan een collectieve overeenkomst bij Koninklijk Besluit bindende kracht verkrijgen.

Het verzoek om bekrachtiging wordt gericht aan de Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg. De Uitvoerende Macht is niet verplicht op het verzoek in te gaan; de Minister kan, bij middel van een Koninklijk Besluit, bindende kracht verlenen aan de collectieve overeenkomst, doch hij kan ook weigeren de overeenkomst te bekrachtigen (14).

Vóór de oorlog kon een Koninklijk Besluit van bekrachtiging ener collectieve overeenkomst over het algemeen slechts getroffen worden na beraadslaging en goedkeuring in de Ministerraad. Bijvoorbeeld de wet van 8 Juli 1936 en van 20 Augustus 1938 op het betaald verlof voorziet uitdrukkelijk in artikel 4 dat een Koninklijk Besluit getroffen op voorstel van de Ministers in Raad vergaderd bindende kracht kan verlenen aan een collectieve overeenkomst waarbij een langere verlofregeling toegestaan wordt dan de wettelijke minimum periode. De wet van 9 Juli 1936 op de 40 uur-week vereist, voor de bekrachtiging van de collectieve overeenkomsten, eveneens dat het Koninklijk Besluit in de Ministerraad zou goedgekeurd worden.

Wanneer de Uitvoerende Macht aan een collectieve overeenkomst bindende kracht verleent is het nodig dat het Koninklijk Besluit de collectieve overeenkomst integraal bekrachtigt zoals zij werkelijk getroffen en geformuleerd werd, m.a.w. de bevoegde Minister mag geen enkele wijziging aan de collectieve overeenkomst brengen.

Opdat alle belanghebbenden er kennis zouden van hebben dat de collectieve overeenkomst ongewijzigd bekrachtigd is geworden, is het nodig dat de Uitvoerende Macht de tekst van de collectieve overeenkomst en de tekst van het besluit waarbij de overeenkomst bekrachtigd wordt, afzonderlijk, de ene na de andere, in het Staatsblad laat publiceren. Om aan te tonen dat de collectieve overeenkomst volgens de wettelijke regelen getroffen en bekrachtigd werd, is het tevens noodzakelijk de vergadering van het paritair comité met de aanwezige leden, de stemming met eenparigheid en de vraag om bekrachtiging door het paritair comité of een betrokken vertegenwoordigende organisatie, in het Staatsblad bekend te maken (15).

Indien de Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg op het verzoek om bekrachtiging van de collectieve overeenkomst niet ingaat en de overeenkomst niet bekrachtigd, is hij verplicht aan het paritair comité de redenen te laten kennen waarom aan het verzoek geen gevolg wordt gegeven (16).

Indien de Uitvoerende Macht kan weigeren bindende kracht te verlenen aan de collectieve overeenkomsten wanneer het paritair comité of een vertegenwoordigende organisatie hierom verzoekt, kan zij anderzijds uit eigen beweging, d.w.z. zonder dat er een verzoek is van een dieser lichamen, aan een collectieve overeenkomst ook geen bindende kracht geven. Dit blijkt uit

een arrest van het Hof van Verbreking dd. 11 Juni 1951, dat als volgt gemotiveerd is :

« Attendu que l'arrêté-loi du 9 juin 1945, fixant le statut des commissions paritaires dispose, en son article 1er que « à la demande de la commission ou d'une organisation représentative, un arrêté royal peut donner force obligatoire aux décisions » d'une de ces commissions; qu'il n'appartient donc pas au pouvoir exécutif de donner d'office force obligatoire à ces décisions;

» Attendu que l'Arrêté du Régent du 18 septembre 1947, donne force obligatoire aux « décisions adoptées en date du 19 juin 1947 par la Commission Nationale de la construction » sans constater que, soit cette commission, soit une organisation représentative en aurait fait la demande;

» Attendu qu'à défaut de constater cet élément essentiel à sa validité, l'arrêté du Régent du 12 septembre 1947 ne peut être appliqué par les Cours et Tribunaux ».

Het verzoek om bindende kracht is volgens het Hof van Cassatie bijgevolg een « élément essentiel à la validité » van de bindende kracht.

Wie is onderworpen aan de collectieve overeenkomsten die wettelijk bekrachtigd zijn?

Het collectieve contract dat bindende kracht verkrijgt op grond van artikel 12 van de Besluit-wet van 9 Juni 1945, wordt hierdoor een professioneel reglement en is geldend erga omnes; het bindt al de werkegevers en al de werknemers, gesyndikeerd of niet, die in zijn territoriaal en professioneel toepassingsgebied begrepen zijn. Het van kracht gemaakt collectief contract omvat al de ondernemingen van de betrokken bedrijfstak, grote of kleine, met een ambachtelijk of ander karakter. De collectieve overeenkomst die wettelijk bekrachtigd wordt, verliest haar privaats karakter en haar bepalingen worden imperatief recht. De bindend gemaakte collectieve overeenkomst bekomt, zoals de wetten van openbare orde, binnen de grenzen van haar toepassingsgebied, de waarde van een dwingende wet, die moet in acht genomen worden en waarvan niet mag afgeweken worden (17).

In het individueel arbeidscontract mag niet afgeweken worden van de voorschriften van de collectieve overeenkomst die door Koninklijk Besluit verplichtend gemaakt is. In sommige gevallen vormen die bepalingen van de collectieve overeenkomst een minimum, als maatregel van bescherming der loonarbeiders en dan mogen zij gunstiger worden gemaakt in de individuele arbeidscontracten. Maar in andere gevallen hebben de bedingen van de collectieve overeenkomst voor doel de bescherming van het bedrijf of van het beroep en van het algemeen belang, dan zijn deze bedingen tegelijkertijd een minimum en een maximum en mogen zij zelfs niet verruimd worden. Sommige bedingen, b.v. nopens de arbeidsduur of het jaarlijks verlof, worden aanzien als maatregelen van sociale bescherming die de openbare orde aanbelangen, waarvan het niet toegelaten is af te wijken, zelfs dan niet wanneer de werknemers deze afwijking als voordelig zouden beschouwen.

Het dwingend karakter van de bindend gemaakte collectieve overeenkomst komt uitdrukkelijk tot uiting in de besluit-wet van Juni 1945, waar bepaald wordt dat elke clause van een werkplaatsreglement of van een bijzondere overeenkomst, die met de bindend gemaakte bepalingen van een collectieve overeenkomst in strijd is, als nietig en onregelmatig beschouwd wordt (artikel 13).

De sanctionnerende bevoegdheid berust bij de Uitvoerende Macht.

Berust de bevoegdheid wettelijk bindende kracht te verlenen aan de collectieve overeenkomsten bij de Uitvoerende Macht of bij het paritair comité?

Prof. Horion heeft het probleem grondig bestudeerd en na weerlegging van verscheidene strekkingen (18) is hij tot het besluit gekomen dat de sanctionnerende bevoegdheid niet bij het paritair comité maar wel bij de Uitvoerende Macht berust.

De stelling van Prof. Horion komt op het volgende neer: « Vóór 1945 reeds verleende de wetgever aan de Uitvoerende Macht de bevoegdheid bindende kracht te verlenen aan sommige collectieve contracten, doch deze bevoegdheid was door de wetgever nauwkeurig omschreven door de stof duidelijk te bepalen waartoe de Uitvoerende Macht deze sanctionnerende bevoegdheid verkreeg. De Uitvoerende Macht heeft b.v. bindende kracht kunnen verlenen aan collectieve accoorden in verband met de uitvoering van de wet op de 48 uur-week (wet van 14 Juni 1921), de uitvoering van de wet op de 40 uur-week (wet van 9 Juli 1936) en de uitvoering van de wet op het betaald verlof (wet van 20 Augustus 1938).

Zoals voordien verleent de besluitwet van 9 Juni 1945 aan de Uitvoerende Macht eveneens de bevoegdheid aan collectieve contracten wettelijk bindende kracht te geven, doch thans wordt de stof waartoe de sanctionnerende bevoegdheid kan uitgeoefend worden, niet meer nauwkeurig bepaald en afgelijnd. De Uitvoerende Macht krijgt nu de bevoegdheid bindende kracht te verlenen aan al de collectieve overeenkomsten, zonder onderscheid, waarbij, op grond van artikel 10, litt. A of B, algemene grondslagen van bezoldiging of algemene arbeidsvoorwaarden vastgesteld worden.

Wij delen de opvatting van Prof. Horion en met hem zijn wij van oordeel dat de bindende kracht van de wettelijk bekrachtigde overeenkomsten gesteund is op de sanctionnerende bevoegdheid van de Uitvoerende Macht. Zoals wij gezien hebben is de bindende kracht van de niet bekrachtigde collectieve overeenkomsten integendeel gegrond op de principes van de verbintenissen en het gebruik in het gemeen recht.

Verscheidene gevolgen moeten van deze stelling afgeleid worden.

Vermits de sanctionnerende bevoegdheid bij de Uitvoerende Macht berust, kan deze op elk ogenblik het Koninklijk Besluit waarbij aan een collectieve overeenkomst bindende kracht verleend wordt, zonder meer door een nieuw Koninklijk Besluit ongedaan maken (19).

Wanneer een collectieve overeenkomst bindende kracht verkregen heeft en het betrokken paritair comité een nieuwe collectieve overeenkomst treft waarbij de eerste vernietigd wordt, en bekrachtiging vraagt van deze laatste — zodanig dat de bekrachtiging van de eerste zou weg vallen — is de Uitvoerende Macht niet verplicht op deze vraag in te gaan. De Uitvoerende Macht mag het Koninklijk Besluit, waarbij de eerste collectieve overeenkomst bekrachtigd werd, handhaven met als gevolg dat de tweede collectieve overeenkomst geen uitwerking heeft, noch mag hebben op gevaar van onwettelijk te zijn.

Hetzelfde zou moeten gezegd worden van een collectieve overeenkomst die een bestaande, wettelijk bekrachtigde overeenkomst zou wijzigen. Indien de Uitvoerende Macht de bestaande collectieve overeenkomst zou handhaven, zou de nieuwe collectieve overeenkomst niet mogen toegepast worden, want zij zou,

strijdig zijnde met een wettelijk bekrachtigde overeenkomst, onwettelijk zijn.

Wij voegen er nochtans aan toe dat de Uitvoerende Macht meestal naar de geest van de besluit-wet zou handelen indien zij gunstig gevolg zou geven aan het verzoek om wettelijke bekrachtiging van een collectieve overeenkomst, die een bestaande wettelijk bekrachtigde zou wijzigen of vernietigen.

Indien de wettelijke bekrachtiging van een nieuwe collectieve overeenkomst, die een bestaande wijzigt of vernietigt, door het paritair comité of een betrokken vooraanstaande organisatie gevraagd wordt, is het bijvolg geraadzaam voor de Uitvoerende Macht in te gaan op dit verzoek en de oude overeenkomst op te heffen om aan de nieuwe overeenkomst bindende kracht te verlenen.

Georges F. DE CUYPER,
Advocaat bij het Hof van Beroep
te Brussel.

(1) Tijdschrift voor sociaal recht — 1952, nr 2, blz. 46. A.C.V. Maandblad Januari 1951, blz. 160.

(2) Zie ook Werkrechtsheraad Kortrijk 14-9-51, A.C.V. Maandblad October 1951 en Tijdschrift voor Sociaal Recht 1952 nr 1, blz. 27.

(3) Van Goethem en Geysen « Arbeidsrecht », uitg. Standaard Boekhandel 1951, blz. 298.

(4) Paul Horion — Droit social — Uitg. 1950, blz. 330. Zie ook nota van P. Horion in Revue de Jurisprudence belge, 1950, blz. 213.

(5) Vonnissen die ook het mandaat van de groepering erkennen: Arbeidsrecht van Beroep van Brussel, 13-5-48,

dat een beslissing bevestigt van het Arbeidsrecht van Aalst van 4-7-47. Tijdschrift voor Sociaal Recht, 1949, nr 1, blz. 16. Conseil Prud'h. Brussel 15-12-50. Tijdschrift voor Sociaal Recht, 1951, nr 2, blz. 54. Arbeidsrecht van Beroep Brussel, 11-8-49, Tijdschrift voor Sociaal Recht, 1952, nr 1, blz. 12.

(6) Rechtspraak in deze zin: Arbeidsrecht Kortrijk, 14-9-1951; Tijdschrift voor Sociaal Recht, 1952, nr 1, blz. 26.

(7) Tijdschrift voor Sociaal Recht, 1951, nr 2, blz. 49.

(8) A.C.V. Maandblad Juli-Oogst 1951.

(9) A.C.V. Maandblad 1951, nr 9.

(10) A.C.V. Maandblad April 1952.

(11) Andere beslissing in dezelfde zin: Arbeidsrecht Brussel 18-9-50; Tijdschr. voor Sociaal Recht, 1951, nr 2, blz. 57. In tegenovergestelde zin Kortrijk 14-9-51, Tijdschrift voor Sociaal Recht, 1952, nr 1, blz. 26.

(12) Zie hoger.

(13) O.c. blz. 304.

(14) Besluitwet van 9-8-1945, artikel 12.

(15) Zie ook P. Horion: La réglementation des conditions de travail à l'intervention des commissions paritaires, — in Le Recueil des Travaux du Centre interfacultaire du Travail de l'Université de Liège, nr 2, van 1952, blz. 83.

(16) Besluitwet van 9-6-1945, artikel 12.

(17) Zie ook F. Van Goethem en R. Geysen « Arbeidsrecht », blz. 305-308.

(18) La réglementation des conditions du travail à l'intervention des commissions paritaires, in « Le Recueil des Travaux du Centre interfacultaire du Travail de l'Université de Liège, nr 2 van 1952, blz. 78 en volgende. — Auditeur Diderich heeft in een verslag van de Raad van State, Auditoraat, Sectie V., 22-9-49, de mening vooropgezet als zou de bevoegdheid aan de collectieve overeenkomsten kracht van wet bij te zetten aan de paritaire comité's toebehoren en zou de Uitvoerende Macht alleen een bestuurlijke voordij hieromtrent uitoefenen op de paritaire comité's. Prof. Horion heeft deze stelling weerlegd in dit artikel.

(19) Zie ook Horion, ref. I — In een arrest van 9-12-49 (Pas. 1950, IV 66,) heeft de Raad van State nochtans anders beslist. In dit arrest wordt de Minister verplicht het Regentsbesluit van 18-9-47 uit te voeren zolang dit besluit niet ingetrokken wordt ingevolge een eenparige beslissing van het betrokken paritair comité.

RECHTSPRAAK

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer — 16 Mei 1952.

Eerste Voorzitter: M. Louveaux.

Raadsheer-Verslaggever: M. Piret.

Eerste Advocaat-Generaal: M. Hayoit de Termicourt.

Erfdienstbaarheid. — Betekenis van artikel 686 B.W. — De last kan bestaan in een vergemakkelijking van de exploitatie van het heersend erf. — Niet voortdurende erfdiensbaarheid. — Erfdienstbaarheid onder ontbindende voorwaarde. — De vervulling dezer voorwaarde werkt alleen voor de toekomst.

De bewoordingen van artikel 686 B. W. mogen niet te letterlijk worden opgevat: evenals een persoonlijk recht komt een zakelijke erfdiensbaarheid immers aan personen ten goede.

Er bestaat een zakelijke erfdiensbaarheid als de last in rechtstreeks en onmiddellijk verband staat met het gebruik en de exploitatie van een erf, ook al had hij geen andere uitwerking dan de vergemakkelijking van dat gebruik of die exploitatie. Door die vergemakkelijking verschaft de last een hogere waarde aan het heersend erf en is dus in de zin van artikel 686 B. W. ten behoeve van het heersend erf gevestigd.

Dat van het recht van doorgang geen gebruik werd gemaakt, wanneer het heersend erf (een appartementsgebouw) niet werd bewoond, is niet onverenigbaar met het zakelijk karakter van de erfdiensbaarheid: deze is een niet-voortdurende erfdiensbaarheid, waarvan de uitoefening telkens een menselijke handeling vereist.

Geen enkele wetsbepaling verzet er zich tegen,

dat het voortbestaan van een erfdiensbaarheid afhankelijk is gesteld van de vervulling van een ontbindende voorwaarde; deze vervulling werkt slechts voor de toekomst, daar het onmogelijk is de gevolgen van de erfdiensbaarheid voor het verleden uit te wissen.

Union Coopérative t/ Pasquier en cons.

Gelet op het bestreden vonnis, de 14de Juli 1951 gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg te Namen, uitspraak doende in hoger beroep;

Over het enig middel: schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 637, 686, 687, 688, 690, 691, 703, 704, 1183 van het Burgerlijk Wetboek,

I. doordat het bestreden vonnis beslist heeft dat de verkoper van het onroerend goed, gelegen te Namen, rue de Fer, nummer 70, doordat hij ten behoeve van zijn huurders het recht heeft voorbehouden om gebruik te maken van een deur, die toegang verleende tot het aan aanlegster toebehorende onroerend goed, een erfdiensbaarheid van doorgang geschapen heeft en geen eenvoudig vorderingsrecht, « vermits het recht van doorgang niet wordt toegestaan aan één of verscheidene bepaalde personen, maar aan degene of degenen, wie het ook zijn moge, die een deel van het goed zullen betrekken; dat deze erfdiensbaarheid onderworpen is aan een ontbindende voorwaarde, welke niet is vervuld: het verliezen door de litisconsoorten Pasquier van de eigendom of het eindigen van de onverdeeldheid tussen hun opvolgers », en

II. doordat « de ontbindende voorwaarde welke verwezenlijking alleen van de wil van de rechthebbende afhangt, de daarvan afhangende verplichting niet nietig maakt; deze verplichting blijft als dusdanig werkelijk een zuivere verplichting, zolang de recht-

hebbende wenst dat de toestand ongewijzigd blijve »;

I. Zulks terwijl erfdienstbaarheden op eigendommen of ten behoeve van eigendommen mogen worden gevestigd, « mits echter de gevestigde diensten noch aan de persoon, noch ten voordele van de persoon, doch slechts aan een erf en ten behoeve van een erf worden opgelegd » (artikel 686);

II. en terwijl aan een erfdienstbaarheid, een last op een erf ten nutte van een ander erf, geen ontbindende, voor de huidige eigenaar persoonlijk geldende voorwaarde mag worden verbonden, door welke voorwaarde het bestaan van de erfdienstbaarheid zou komen afhankelijk te zijn van het blijven berusten van de eigendom van het erf in handen van een bepaalde persoon :

Over het eerste onderdeel :

Overwegende dat de litisconsoorten Pasquier in 1924 van de rechtsvoorganger van de vennootschap « Union Coopérative », aanlegster in cassatie, een onroerend goed hebben gekocht, hetwelk paalt aan datgene, waarvan de verkoper de eigenaar bleef en dat thans het eigendom is van aanlegster in verbreking;

Overwegende dat in de verkoopakte het volgende was bedongen : « de deur, bestaande aan gene zijde van het portaal in de naar het binnenpleintje leidende gang, zal blijven bestaan, doch enkel ten behoeve van de onderhuurders van het hierbij verkochte huis en voor zoveel de kopers door zich zelve eigenaars ervan blijven, ofwel zolang de onverdeeldheid na hun overlijden zal duren »;

Overwegende dat naar de uitlegging welke de rechter over de grond van dit beding verstrekt, hetzelfde geen vorderingsrecht uitmaakt, gelijk aanlegster in cassatie staande houdt, maar een zakelijke erfdienstbaarheid van overgang;

Overwegende dat het binnen zijn souverain beoordelingsgebied viel door interpretatie van het betwiste beding het voorwerp en de aard van het toegestane recht te bepalen, onder het voorbehoud dat deze interpretatie de draagwijdte niet zou miskennen van de wettekst waarin het begrip van de zakelijke erfdienstbaarheid is bepaald;

Overwegende dat in de voorziening wordt staande gehouden, dat de bij de akte van 1924 toegestane erfdienstbaarheid geen zakelijke erfdienstbaarheid kon zijn vanwege het feit dat zij, ook al bezwaarde zij een erf, gevestigd was niet ten voordele van een erf, maar ten voordele van personen;

Overwegende dat de termen van artikel 686 van het Burgerlijk Wetboek, welke de voorziening bijzonderlijk doet gelden, niet letterlijk mogen opgevat worden;

Dat evenals het persoonlijk recht, de zakelijke erfdienstbaarheid immer aan personen ten goede komt;

Dat er een zakelijke erfdienstbaarheid en geen persoonlijk recht bestaat, als de last in rechtstreeks en onmiddellijk verband staat met het gebruiken en het exploiteren van een erf, ook al had hij geen andere uitwerking dan het gemak bij dit gebruik of deze exploitatie te verhogen; dat de last door de verhoging van het gemak bij de exploitatie van het erf aan dit laatste een hogere waarde verschafft en dus naar de zin van artikel 686 van het Burgerlijk Wetboek ten behoeve van het erf gevestigd is;

Overwegende dat het bestreden vonnis vaststelt, dat de akte van 1924, doordat zij de onderhuurders, die een woning in het gebouw bewonen, er toe machtigt gebruik te maken van de doorgang door de eigendom van de rechtsvoorganger van aanlegster in cassatie, de hinder wil vermijden van hun gedurige gan-

gen door de winkel, welke in het tot handel bestemd onroerend goed van de litisconsoorten Pasquier wordt geëxploiteerd; dat het vonnis also implicite, doch met zekerheid heeft beslist, dat de erfdienstbaarheid gevestigd was om het gemak bij het gebruiken en het exploiteren van het onroerend goed te verhogen;

Overwegende dat aanlegster in cassatie anderzijds ter rechtvaardiging van haar standpunt dat de bij de akte van 1924 gevestigde last niet het karakter ener zakelijke erfdienstbaarheid vertoont, er op wijst dat van de doorgang enkel gebruik werd gemaakt, wanneer het onroerend goed of de verhuurde appartementen bewoond waren en dat de erfdienstbaarheid niet werd uitgeoefend wanneer het onroerend goed of de verhuurde appartementen niet bewoond waren;

Overwegende dat deze omstandigheid niet onverenigbaar is met het zakelijke karakter van de litigieuze erfdienstbaarheid; dat dezelve een niet voortdurende erfdienstbaarheid is, waarvan de uitoefening telkens een handeling van de mens vereist;

Over het tweede onderdeel :

Overwegende dat de voorziening aan het bestreden vonnis verwijt dat, terwijl het erkent dat de bij de akte van 1924 toegestane rechten het karakter van een zakelijke erfdienstbaarheid vertonen, het aanneemt dat deze erfdienstbaarheid te niet kon gaan door de vervulling van een uitsluitend van de wil van de eigenaar van het heersend erf afhangerende ontbindende voorwaarde;

Overwegende dat, zo de zakelijke erfdienstbaarheid in principe nooit ten einde loopt, geen wetsregel er zich tegen verzet, dat aan het recht van de eigenaar van het heersend erf een tijdsbepaling of een ontbindende voorwaarde wordt verbonden;

Dat indien een ontbindende voorwaarde er aan is verbonden, de vervulling van de voorwaarde evenwel slechts voor de toekomst uitwerking heeft, wegens de onmogelijkheid de gevolgen van de erfdienstbaarheid voor het verleden uit te wissen;

Overwegende dat het feit, dat het bestaan van de erfdienstbaarheid afhankelijk is gesteld van de handhaving van de eigendom van het heersend erf in de persoon van hem, die de erfdienstbaarheid heeft verworven of van zijn in onverdeeldheid blijvende erfgenamen, niet ten gevolge heeft dat men aan de last het karakter van een erfdienstbaarheid moet ontszeggen;

Overwegende dat geen van de beide onderdelen van het middel kan aangenomen worden;

Om deze redenen :

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt aanlegster tot de kosten en tot een vergoeding van 150,— fr. jegens verweerders.

Vlaamse Juristen,

Abonneert U op het

RECHTSKUNDIG WEEKBLAD

RAAD VAN STATE

4e Kamer — 30 Juni 1952.

Voorzitter : M. Vranckx.

Raadsheren : M.M. Declaire en Buch (verslaggever).

1. Rechterlijke macht. — Magistraten. — Geldelijk sta-
tuut (1 en 2).
2. Wetten en besluiten. — Interpretatie (1).
3. Rechterlijke macht. — Magistraten. — Plaatsvervan-
gende vrederechters (2).
4. Raad van State. — Bevoegdheid (3).

1. *De bepaling van artikel 5 der wet van 23 October 1950 tot uitlegging van artikel 3 der wet van 1 Juni 1949 houdende wijziging der wet van 14 Augustus 1947 betreffende de wedden van de magistraten der rechterlijke orde heeft, bij toepassing van artikel 11 der wet van 14 Augustus 1947, uitwerking met in-
gang van 1 Januari 1947.*

*Zij bedoelt met « werkelijke functies » die krach-
tens artikel 3 der wet van 14 Augustus 1947, ge-
wijzigd bij de wet van 1 Juni 1949, in aanmerking
komen voor de berekening van de basiswedde en
van de periodieke weddeverhogingen, de als wer-
kend magistraat uitgeoefende functies ofwel de
functies waarvoor de plaatsvervangende magistraat
een vergoeding kan toegewezen worden overeen-
komstig de vigerende wetsbepalingen.*

*Echter bedoelt zij met die vigerende wetsbepalin-
gen enkel de artikelen 228 en 229 der wet van
18 Juni 1869 op de rechterlijke inrichting, zoals deze
gewijzigd zijn bij de wet van 23 October 1950.*

2. *De plaatsvervangende vrederechter heeft derhalve
slechts recht op een zodanige vergoeding en zijn
functie wordt slechts als werkelijk aangemerkt zo
hij geroepen is om tijdelijk de functies van vrede-
rechter te vervullen in een kanton dat niet bediend
wordt door een titularis noch door een vrederechter
van een ander kanton (artikel 228, 2°), of zo hij een
wegens ziekte afwezige vrederechter vervangt (arti-
kel 229, 3°).*
3. *De Raad van State is niet bevoegd om de datum
der eerste periodieke weddeverhoging van een magi-
straat te bepalen.*

Serck t/ Belgische Staat (Minister van Justitie).

Gezien het verzoekschrift dd. 12 Februari 1951;

.....

Overwegende dat het beroep strekt tot de vernietig-
ing van de beslissing dd. 14 December 1950 van de
Minister van Justitie, waarbij geweigerd wordt de
periode van 1 October 1940 tot 31 Augustus 1941,
gedurende dewelke verzoeker als plaatsvervangend
vrederechter van het kanton Nevele het ambt van
vrederechter waarnam, in aanmerking te nemen voor
de vaststelling van zijn basiswedde als rechter in de
Rechtbank van eerste aanleg te Gent, namelijk wat
de periodieke weddeverhoging betreft; dat het beroep
anderzijds tot doel heeft door de Raad van State te
laten « zeggen voor recht dat de functies door ver-
zoeker als plaatsvervangend vrederechter uitgeoefend
en waarvoor hij zich, krachtens het door artikel 3 van
de besluitwet van 5 Mei 1944 tot 14 Februari 1946
geldig verklaard besluit dd. 20 September 1940, een
vergoeding zag toekennen voor de periode van 1 Octo-
ber 1940 tot 21 Augustus 1941, minstens voor de
periode van 5 December 1940 tot 15 Augustus 1941,
als « werkelijke functie » dienen aangezien te worden

in de zin van de interpretatieve wetsbepaling van
artikel 5 der wet van 23 October 1950, met betrekking
tot de berekening van zijn basiswedde, inzonderheid
wat betreft de periodieke weddeverhogingen die hem
toekomen, zodat de eerste van die periodieke wedde-
verhogingen hem toekomt van 1 Juli 1947 af en de
tweede van 1 Juli 1950 af »;

Overwegende dat verzoeker, thans rechter in de
Rechtbank van eerste aanleg te Gent, plaatsvervan-
gend vrederechter van het kanton Nevele was, wan-
neer hij op 1 October 1940 belast werd met de voort-
durende en uitsluitende vervanging van de titularis
van dit vredegerecht, daar deze eerst het voorwerp was
van een verbod zijn functie uit te oefenen en vervol-
gens tot 15 Augustus 1941 geschorst werd; dat ver-
zoeker deze functie uitoefende tot 21 Augustus 1941;
dat hij voor deze functie vergoed werd bij toepassing
van het besluit dd. 20 December 1940 van de secretaris-
generaal van het ministerie van Justitie tot wijziging
van de besluitwet van 6 November 1939 betreffende
de tijdelijke vervanging van de onder de wapens ge-
roepen of teruggeroepen magistraten; dat verzoeker
sinds 14 Februari 1946 rechter in de Rechtbank van
eerste aanleg te Gent is;

Overwegende dat verzoeker laat gelden dat op
grond van de interpretatieve bepaling van artikel 5
van de wet van 23 October 1950 tot vervanging van
de artikelen 228 en 229 der wet van 18 Juni 1869 op
de rechterlijke inrichting, door de termen « werke-
lijke functie » voorkomende in het eerste en in het
tweede lid van artikel 3 van de wet van 1 Juni 1949
tot wijziging van de wet van 14 Augustus 1947 be-
treffende de wedden van de magistraten der rechter-
lijke orde, worden bedoeld de door de werkende magi-
straat uitgeoefende functies of de functies waarvoor
de plaatsvervangende magistraat zich een vergoeding
kan zien toewijzen in overeenstemming met de vige-
rende wettelijke bepalingen; dat volgens hem daarbij
bedoeld wordt dat al de door plaatsvervangende magi-
straten uitgeoefende functies, die aanleiding gegeven
hebben tot een bezoldiging, als werkelijke functie
moeten beschouwd worden met betrekking tot de
periodieke weddeverhogingen; dat hij betoogt dat de
tekst « in overeenstemming met de vigerende wette-
lijke bepalingen » bedoelt ofwel de wettelijke bepalin-
gen die vigeren op het ogenblik van de uitoefening
van de functie ofwel de wettelijke bepalingen die
vigeren op het ogenblik dat de interpretatieve bepaling
van artikel 5 van de wet van 23 October 1950 van
kracht wordt; dat indien de eerste interpretatie de
juiste is, rekening dient gehouden met artikel 3 van
de besluitwet van 5 Mei 1944, waarbij het besluit
dd. 20 September 1940 van de secretaris-generaal van
het ministerie van Justitie, bij toepassing waarvan
verzoeker vergoed werd voor de geleverde prestaties,
geldig verklaard werd; dat wanneer de tweede inter-
pretatie wordt aanvaard, rekening dient gehouden
met artikel 5 van de wet van 23 October 1950, dat
de wet van 1 Juni 1949 interpreteert en op 1 Januari
1946 van kracht wordt; dat, daar het bovenvermeld
besluit dd. 20 September 1940 van de secretaris-gene-
raal van het ministerie van Justitie van kracht was
tot 14 Februari 1946, dit besluit op 1 Januari 1946 de
vigerende wetsbepaling was, dat volgens hem in ieder
geval de vergoeding die hem toegestaan werd als
plaatsvervangende vrederechter tussen 5 December
1940, datum van schorsing van de vrederechter titula-
ris, en 15 Augustus 1941, beantwoordt aan de bepaling
van artikel 1 van de wet van 23 October 1950, luidens
dewelke de plaatsvervangende rechter, die tijdelijk
geroepen is om de functies van rechter te vervullen

ter vervanging van een geschorste ambtsvoerder, de helft van de wedde ontvangt, verbonden aan de functies van de geschorste vrederechter titularis;

Overwegende dat de tegenpartij betoogt dat de bevoordingen «de vigerende wettelijke bepalingen» dienen uitgelegd op grond van de voorbereidende werken en dan ook bepalingen bedoelen die vigeren op het ogenblik dat de wet van 23 October 1950 bekend gemaakt wordt;

Overwegende dat, gezien haar interpretatief karakter, de bepaling van artikel 5 van de wet van 23 October 1950 terugwerkende kracht heeft tot 1 Januari 1946, bij toepassing van artikel 11 van de wet van 14 Augustus 1947;

Overwegende dat dient nagegaan welke de vigerende wettelijke bepalingen zijn bij toepassing van dewelke de plaatsvervangende magistraat zich een vergoeding kan zien toewijzen van die aard dat zij in aanmerking komt voor de berekening der basiswedde en der periodieke weddeverhoging;

Overwegende dat de wet van 23 October 1950 het resultaat van de samensmelting van twee wetsvoorstellen is, waarvan het eerste strekte tot de interpretatie van artikel 3 van de wet van 14 Augustus 1947 betreffende de wedde der magistraten van de rechterlijke orde en het tweede tot de aanvulling van de wet van 21 Februari 1948 betreffende de vergoedingen toe te kennen aan de plaatsvervangende magistraten die regelmatig functies van werkend magistraat waarnemen; dat uit de ordening van de twee voorstellen in één wettekst en uit de voorbereidende werken genoegzaam blijkt dat de wetgever slechts rekening wilde houden, voor de berekening van de basiswedde en de periodieke weddeverhoging, van de functies die bepaald zijn bij de artikelen 1 en 2 van de wet van 23 October 1950;

Overwegende dat verzoeker geen dezer functies uitgeoefend heeft; dat de artikelen 1 en 2 van de wet van 23 October 1950 nauwkeurig de gevallen van plaatsvervanging aanduiden die aanleiding geven tot een vergoeding; dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 229 van de wet van 16 Juni 1869 betreffende de rechterlijke inrichting, zoals het gewijzigd werd bij artikel 2 van de wet van 23 October 1950, daar hij zich in geen van de drie gevallen bevindt waarin alle plaatsvervangende magistraten recht hebben op een vergoeding; dat hij zich evenmin kan beroepen op het 1° van artikel 228 zoals dit gewijzigd werd bij artikel 1 van de wet van 23 October 1950; dat inderdaad het 1° van dit artikel slechts het geval van de plaatsvervangende rechters beoogt, en niet dit van de plaatsvervangende vrederechters die het voorwerp zijn van de bepaling van het 2° van dit artikel;

Overwegende dat, luidens het 2° van artikel 228, de plaatsvervangende vrederechters slechts recht hebben op vergoeding wanneer het kanton niet bediend is door een ambtsvoerder of door een vrederechter van een ander kanton; dat bij deze bepaling niet bedoeld wordt het geval waarin het kanton wel een ambtsvoerder heeft doch deze om een bepaalde reden zijn functie niet uitoefent; dat inderdaad een geval van deze aard geregeld wordt bij de bepaling van artikel 229, 3°; dat artikel 228, 2°, het geval bedoelt waarin het kanton geen titularis heeft en niet bediend wordt door een vrederechter van een ander kanton; dat daaruit volgt dat verzoeker zich niet bevindt in een der gevallen bedoeld bij de artikelen 1 en 2 van de wet van 23 October 1950; dat hij derhalve niet een functie uitgeoefend heeft die in aanmerking komt voor de berekening van de basiswedde en van de periodieke weddeverhoging;

Overwegende dat het tweede voorwerp van het beroep, dat tot de vaststelling strekt van de datum der eerste periodieke weddeverhoging, niet onder de bevoegdheid ressorteert van de Raad van State zoals deze bepaald wordt bij artikel 9 van de wet van 23 December 1946,

Besluit :

Artikel 1. — Het beroep is verworpen.

Artikel 2. — De betaling van het recht van 300 fr., wegens kosten, valt ten laste van verzoeker.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

3e Kamer. — 11 Juni 1952.

Voorzitter : M. De Cock.

Raadsheren : MM. Delvaulx en Bailly.

O. M. : M. Ost, Advocaat-generaal.

Advocaten : Mrs Theunis en Calloud.

Bevoegdheid (in burgerlijke zaken). — Kortgeding. —

De voorzitter der rechtbank in kortgeding is niet bevoegd de tenuitvoerlegging te schorsen van een vonnis van de vrederechter, dat deze uitvoerbaar heeft verklaard bij voorraad niettegenstaande alle beroep en zonder borgstelling.

De voorzitter in kortgeding is niet bevoegd de schorsing van de tenuitvoerlegging van een vonnis van de vrederechter te bevelen, dat deze uitvoerbaar heeft verklaard bij voorraad niettegenstaande alle beroep en zonder borgstelling.

Dergelijk bevel is immers niet een beslissing omtrent een loutere «moelijkheid» betreffende de tenuitvoerlegging van het vonnis in de zin van art. 806 Rv., doch een echte wijziging van het beslissende deel daarvan.

Artikel 459 Rv. bepaalt dat de hoven van beroep (en bijgevolg de rechtbanken van eersten aanleg, recht doende in hoger beroep) op straffe van nietigheid en zelfs van schadevergoeding, zo daartoe gronden zijn, niet de tenuitvoerlegging der vonnissen mogen uitstellen, zelfs wanneer deze wegens onbevoegdheid bestreden worden.

De voorzitter in kortgeding vermag niet te doen hetgeen de rechtbank zelf niet mag doen.

Geys t. / De Wit

Gezien het regelmatig voorgelegde bevel waartegen beroep en naar luid waarvan de Voorzitter der Rechtbank van eerste aanleg te Leuven in kortgeding op 29 Augustus 1951 — na zich bevoegd te hebben verklaard — voor recht heeft gezegd, dat het door de Vrederechter uitgesproken vonnis van het tweede kanton Leuven op 8 Mei 1951 voorlopig zal geschorst zijn totdat de Rechtbank van eerste aanleg te Leuven, rechtdoende in hoger beroep, zal uitspraak gedaan hebben over het hoger beroep;

Overwegende dat terecht door appellant wordt aangevoerd, dat de heer Voorzitter der Rechtbank in kortgeding onbevoegd was om ter zake te beslissen;

Overwegende immers dat het bedoelde vonnis van de Vrederechter «uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande alle beroep en zonder borgstelling» verklaard was;

dat, gelet op deze omstandigheid, het terzake niet ging over een loutere moelijkheid betreffende de ten-

uitvoerlegging in de zin van artikel 806 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, maar wel over een echte « hervorming » van een der bepalingen van het dispositief van het vonnis;

dat bovendien luidens artikel 459 van voormeld wetboek « de hoven van beroep (en bijgevolg de rechtbanken van eerste aanleg rechtdoende in hoger beroep) kunnen in geen geval, op straffe van nietigheid en zelfs van schadevergoeding aan partijen, zo daartoe gronden zijn ... de tenuitvoerlegging der vonnissen uitstellen, zelfs wanneer deze uit hoofde van onbevoegdheid bestreden worden... »;

dat anderzijds de Voorzitter van de Rechtbank in kortgeding ook niet vermag te doen wat de rechtbank zelf niet kan doen (Argt. artikel 11 - 2° der wet van 25 Maart 1876 over de bevoegdheid: z. Liège, 17 Juni 1939, Jur. Liège, 1939, 282);

Om deze redenen,

Het Hof,

Gezien artikel 24 der wet van 15 Juni 1935;

Gehoord ter openbare zitting het advies van de Heer Ost, Advocaat-generaal;

Alle andere, verdere of strijdige conclusies van de hand wijzende;

Ontvangt het hoger beroep en er recht doende ten gronde;

Verklaart het gegrond.

Doet het bevel waartegen beroep te niet.

Zegt voor recht dat de voorzitter der Rechtbank in kortgeding onbevoegd was om ter zake te beslissen.

Verwijst geïntimeerde in de kosten van beide aanleggen.

NOOT. — Verg. o.a. Rechtbank Kortrijk, 27 September 1951, R.W. 1951-52, 566, en de daarin aangehaalde rechtspraak en literatuur; Rechtbank Brugge, 14 Januari 1952, R.W. 1951-52, 1274; Hof Gent, 23 Maart 1949, R.W. 1949-50, 789.

HOF VAN BEROEP TE GENT

1e Kamer — 3 Mei 1952.

Eerste Voorzitter: M. Haus.

Raadsheren: M.M. Maraite en Axters.

Eerste Advocaat-Generaal: M. Vermeulen.

Advocaat: Mr Grafé (Luik).

Nationaliteit. — De verklaring aan de vijand, strafbaar gesteld bij art. 121 bis W.v.S., is een misdaad van gemeen recht tegen particulieren, zodat zij in de regel niet het verval van de Belgische nationaliteit medebrengt krachtens artikel 18 bis van het K.B. van 14 December 1932.

De verklaring aan de vijand, strafbaar gesteld bij artikel 121bis W. v. S., ofschoon opgenomen in het hoofdstuk, handelend over de misdaden en wanbedrijven tegen de uitwendige veiligheid van de Staat, is een misdaad van gemeen recht tegen particulieren gepleegd, zodat die misdaad geen verval van de Belgische nationaliteit medebrengt krachtens artikel 18bis van het Koninklijk Besluit van 14 December 1932, tenzij die verklaring ten doel had ten minste op onrechtstreekse wijze de veiligheid van de Staat aan te tasten.

Procureur-generaal t/ Wojtkowiak.

Gezien de stukken, o.m. de dagvaarding van 14 Maart 1952;

Gehoord het verslag van raadsheer Axters en de vordering van de heer Vermeulen, eerste advocaat-generaal;

Overwegende dat gedaagde, naar de overgelegde bescheiden niet van Duitse maar van Poolse nationaliteit, door haar huwelijk te Bressoux op 23 Juni 1942 met de genaamde Cooreman Stephane, de Belgische nationaliteit verworven heeft en geen verklaring van behoud van haar oorspronkelijke nationaliteit afgelegd heeft;

Overwegende dat gedaagde op 10 November 1947 door het Krijgshof te Luik veroordeeld werd tot negen jaar opsluiting wegens verklaring van een landgenoot, met name Estiévenart Georges, en van haar echtgenoot met de omstandigheid dat deze personen meer dan een maand van hun vrijheid beroofd werden en tevens wegens verklaring van de Poolse priester Hanas, zonder dat de door hem opgelopen vrijheidsberoving het gevolg van deze verklaring was;

Overwegende dat de bij artikel 121bis van het Wetboek van Strafrecht strafbaar gestelde misdaad, alhoewel opgenomen in het hoofdstuk, handelend over de misdaden en wanbedrijven tegen de uitwendige veiligheid van de Staat, slechts een misdaad van gemeen recht is tegen particulieren gepleegd (Verbr., 28 April 1947, Pas. 1947, I, 177); dat te oordelen naar de verslagen van de Middensectie van de Kamer van Volksvertegenwoordigers (Pasin. 1934, blz. 288, III, al. 2 en 3) en van de Commissie voor Justitie van de Senaat (Pasin. 1934, blz. 289 en 290), artikel 18bis van het Koninklijk Besluit van 14 December 1932, ingevoerd door de wet van 30 Juli 1934, het verval van nationaliteit als middel aanwendt om personen uit de nationale gemeenschap te sluiten, die tegenover haar verraad plegen of met de vijandelijke macht tegen de Belgische Staat samenspannen of tegenover de Belgische Staat en zijn verbondenen op erge wijze aan hun plicht te kort schieten, hierdoor bewijzend dat hun gehechtheid aan de Belgische nationaliteit alleen in naam bestaat en geveinsd is;

Overwegende dienvolgens dat een veroordeling op grond van artikel 121bis van het Wetboek van Strafrecht op zich zelf onvoldoende is om het verval van nationaliteit te wettigen; dat in ieder bepaald geval moet nagegaan worden of de verklaring tot doel had ten minste op onrechtstreekse wijze de veiligheid van de Staat aan te tasten of alleen de veiligheid van de verklikte personen;

Overwegende dat uit de militaire strafbundel blijkt dat de verklaring van de twee Belgische medeburgers en van de Poolse priester was ingegeven door wrok wegens moeilijkheden uit het private leven van die slachtoffers en van de gedaagde; dat dergelijke verklaring, hoe laakbaar ook, het verval van nationaliteit niet wettigt;

Om deze redenen:

Het Hof,

Gelet op artikelen 2 en 25 van de wet van 15 Juni 1935;

Verklaart de vordering ongegrond en wijst ze af;
Kosten ten laste van de Staat.

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad

BURGERLIJKE RECHTBANK TE LEUVEN

7 Juli 1952.

Voorzitter : M. Catfolis.

Rechters : M.M. Meulemans en Deviaene.

Openbaar Ministerie : M. Jaspers.

Natuurlijk kind. — De in artikel 340 e B.W. bepaalde termijn van drie jaren is een vervaltermijn. — Het is niet voldoende het verzoekschrift bij de voorzitter der rechtbank binnen die termijn in te dienen, doch vereist dat voor afloop van die termijn de vordering bij dagvaarding wordt ingesteld.

De bij artikel 340e B.W. bepaalde termijn van drie jaren voor het instellen van de vordering tot levensonderhoud van het natuurlijk kind tegen de verwekker en van die tot vergoeding van de door de bevalling veroorzaakte kosten van de moeder, is een vervaltermijn, die door de rechter ambtshalve moet worden toegepast.

Het indienen van het verzoekschrift bij de voorzitter der Rechtbank is niet het instellen van de vordering. Zij strekt slechts om partijen voor de voorzitter te doen verschijnen opdat deze een akkoord tussen partijen zou kunnen beproeven.

De wetgever had de bedoeling de bij de artikelen 340b en volgende B.W. voorziene vorderingen binnen korte tijd na de feiten, die er aanleiding toe geven, voor de rechter te brengen.

De vordering moet na de verschijning voor de voorzitter binnen de drie jaren na de bevalling en geboorte van het kind bij dagvaarding worden ingesteld.

C. t/ De V.

Overwegende dat de vordering, ingeleid bij geboekt exploit van deurwaarder Eeckhaut, verblijvende te Leuven, de dato 26 April 1950, er toe strekt verweerder te doen veroordelen aan aanlegster te betalen :

1° in hare hoedanigheid van moeder, wettige voogdes over haar minderjarig erkend kind, Armand Jozef, de som van 500 fr. per maand als onderhoudsgeld;

2° in eigen naam, de som van 5.000 fr. voor kosten van kraambed en onderhoud gedurende 4 weken, te rekenen van de bevalling;

Overwegende dat aanlegster de 16e Maart 1947 te Mol het leven schonk aan een kind van het mannelijk geslacht, dat er ingeschreven werd onder de naam Armand Jozef C...;

Dat aanlegster de 28e Maart 1947 bedoeld kind voor de heer Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van dezelfde gemeente heeft erkend;

Overwegende dat ten verzoeken van aanlegster partijen overeenkomstig artikel 340f, lid 1 en 2 van het B. W., door de heer Voorzitter dezer Rechtbank opgeroepen werden om op 9 December 1947 voor hem te verschijnen;

Overwegende dat verweerder voor de heer Voorzitter niet verscheen en aanlegster dan ook naar de Rechtbank verwezen werd om er te handelen als naar rechte;

Overwegende dat aanlegster eerst op 26 April 1950 verweerder voor de Rechtbank liet dagvaarden bij hoger vermeld exploit van deurwaarder Eeckhaut;

Overwegende dat bij artikel 340e van het B. W. bepaald wordt, dat de op de artikelen 340b en 340c van het B. W. steunende vorderingen moeten inge-

steld worden binnen de drie jaar te rekenen vanaf de bevalling en geboorte van het kind;

Overwegende dat deze termijn van openbare orde is en de Rechtbank dienvolgens ambtshalve behoort na te gaan of de vordering behoorlijk binnen de bij de wet bepaalde termijn ingesteld werd;

Overwegende dat de bewoordingen van artikel 340e enerzijds « de vordering tot onderhoud komt persoonlijk aan het kind toe; ze moet ingesteld worden binnen de drie jaar te reken van de geboorte » en « de vordering, voorzien bij artikel 340c komt persoonlijk aan de moeder toe en moet binnen de drie jaar na de bevalling ingesteld worden » en de bewoordingen van artikel 340f anderzijds « de eiser, die de bij artikel 340b of bij artikel 340c voorziene vordering wil instellen, biedt de Voorzitter der Rechtbank een verzoekschrift aan, aantonend dat de verschijning voor de Voorzitter, alhoewel ze verplicht is, de eis voor de Rechtbank nochtans niet instelt en dat deze verschijning slechts tot doel heeft een akkoord tussen partijen te bevorderen ten einde de vordering te vermijden »;

Overwegende dat de voor de Voorzitter ingestelde procedure insgelijks aanwijst dat partijen voor hem verschijnen, niet ter oorzaak van een ingestelde « vordering », maar in uitvoering van een aan de « vordering » voorafgaande procedure;

Overwegende trouwens dat het in de bedoeling lag van de wetgever, zo spoedig mogelijk na de feiten, die aanleiding geven tot de vorderingen voorzien bij de artikelen 340b en volgende van het B.W., het geschil tussen partijen te doen beslechten;

Overwegende immers dat met het oog op de familiale en sociale orde, het niet wenselijk is, dat dergelijke geschillen jaren lang na de feiten nog het voorwerp zouden zijn van processen;

Dat het daarenboven na verloop van enkele jaren voor eiseres moeilijk, zomet onmogelijk worden zou de bewijzen te leveren voorzien bij artikel 340b van het B. W. en voor verweerder het tegenbewijs derzelfde feiten of van de bij artikel 340d van het B. W. voorziene uitzondering voor te brengen;

Overwegende dat, zo het indienen van het verzoekschrift binnen de bepaalde termijn van drie jaar moest beschouwd worden als beantwoordende aan de vereisten der wet, het aan aanlegster zou vrij staan de vordering jaren lang na het indienen van het verzoekschrift in te stellen; dat dergelijke handelwijze tegen de wil van de wetgever zou indruisen;

Overwegende dat uit bovengaande beschouwingen blijkt, dat door het woord « vordering » dient verstaan te worden het instellen van de eis bij dagvaarding voor de Rechtbank na de verschijning voor de heer Voorzitter (cfr. Irix : Action alimentaire, n° 118 en volg.);

Overwegende dat ter zake aanlegster verweerder eerst op 26 April 1950, dus meer dan drie jaar na de geboorte van het kind en na de bevalling, voor de Rechtbank heeft doen dagvaarden;

Overwegende dat de vordering dienvolgens niet ontvankelijk is;

Om deze redenen :

De Rechtbank,

Gehoord de heer Lode Jaspers, substituut-procureur des Konings in zijn eensluidend advies, uitgebracht ter terechtzitting van 30 Mei 1952;

Alle andere middelen of besluiten als ongegrond van de hand wijzende;

Verklaart de vordering niet ontvankelijk; wijst ze af en veroordeelt eiseres in de kosten van het geding.

KINDERRECHTER TE TONGEREN

17 Mei 1952.

Rechter : M.M. Frère.
O. M. : M. L. Noelmans.1. **Strafvordering.** — **Materiële vergissing in de dagvaarding.** — **Bevoegdheid van de kinderrechtter.**2. **Kinderrecht.** — **Begrip prostitutie.** — **Begrip ontucht.**1. *De foutieve vermelding van de geboortedatum van de (minderjarige) verdachte in de dagvaarding is een materiële vergissing, die moet hersteld worden, doch de nietigheid der dagvaarding niet ten gevolge heeft.**De kinderrechtter is bevoegd om kennis te nemen van een strafbaar feit, begaan door een minderjarige, die de leeftijd van 16 jaar nog niet had bereikt op het ogenblik dat hij het feit pleegde, ook al was de verdachte op het ogenblik van de dagvaarding meer dan 16 jaar oud.*2. *Door prostitutie moet worden verstaan de als beroep door een vrouw bedreven ontucht; prostitutie kan derhalve niet worden gepleegd door een minderjarige van het mannelijk geslacht.**Door ontucht verstaat de Kinderwet elke zedelijke ongeregeldheid, waaraan de minderjarige zich schuldig maakt, zelfs zonder remuneratie.*

O. M. t/ Drutti J. en F.

Beticht van te Zonhoven, tussen 1 December 1951 en 22 Februari 1952 :

*De eerste :**Minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, zich aan prostitutie of aan ontucht overgeleverd te hebben of zijn middelen van bestaan gezocht te hebben in spel of in handelingen of bezigheden, die kunnen leiden tot prostitutie, tot bedelarij of tot criminaliteit;**De tweede :**Burgerlijk en hoofdelijk verantwoordelijk voor de eerste, zijn minderjarige zoon;**Aangezien verdachte en de burgerlijk verantwoordelijke, alhoewel behoorlijk gedagvaard, beiden niet verschijnen;**Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;*A. *Betreffende de bevoegdheid :**Aangezien door een materiële missing in de dagvaarding als geboortedatum van de minderjarige Drutti Jean, 7 Januari 1936 vermeld werd, terwijl hij in werkelijkheid op 27 Januari 1936 geboren is; dat deze missing dient recht gezet te worden, maar nochtans niet de nietigheid van de dagvaarding ten gevolge heeft;**Overwegende dat de feiten ten laste van de minderjarige gelegd, plaats grepen vóór dat deze de ouderdom van 16 jaar bereikt had;**Overwegende dat het feit dat de minderjarige meer dan 16 jaar was op het ogenblik van de dagvaarding geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de kinderrechtbank (Cass. 8 November 1943, Pas. 1944, I, 39bis; Cass. 3 Juli 1944, Pas. I, 42);*B. *Betreffende de grond :**Aangezien de feiten ten laste van minderjarige Drutti gelegd bewezen zijn niet als prostitutie, maar wel als ontucht;**Overwegende inderdaad dat door prostitutie etymologisch en wettelijk dient verstaan te worden de als beroep door vrouwen bedreven ontucht (Groot Woordenboek van Dale, V°, prostitutie, en Annalen voor Rechtsgelerdheid en Staatswetenschappen, deel XI, n°s 44, 45, 1951, blz. 183);**Overwegende dat door ontucht de wetgever bedoelde elke zedelijke ongeregeldheid, waaraan de minderjarige zich bezondigt, ja zelfs elke onzedelijke daad gesteld zonder remuneratie (Velge, Les Tribunaux pour Enfants, blz. 61, en Constant, Man. de Droit Pénal, deel II, T. 2, blz. 46);**Om deze beweegredenen,**De Rechtbank, uitspraak doende bij verstek; Verklaart de minderjarige schuldig aan de feiten, in voorgaande overwegingen aangehaald;**Dienvolgens stelt hem ter beschikking ener publieke instelling van de Staat, namelijk het Centraal Observatiegesticht te Mol-Hutten;**Verwijst hem hoofdelijk met zijn vader tot de kosten.*

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE KORTRIJK

15 Maart 1952.

Voorzitter : M. Van Lerberghe.
Referendaris : M. M. Vandekerckhove.
Advocaten : Mrs Herman en Wille.**Koop en verkoop.** — **Verborgen gebreken.** — **Rechtsverwerking.** — **Niet tijdige rechtsmaatregel van de koper tot bewaring van zijn recht.** — **Verstreken zijn van de korte termijn van art. 1648 B.W.***Wanneer de koper, terwijl hij kennis droeg van het door hem ingeroepen gebrek van de geleverde waar en de verkoper zijn aansprakelijkheid niet had erkend, het grootste gedeelte van het geleverde garen niettemin heeft verwerkt, heeft hij krachtens de 5e algemene verkoopsvoorwaarde van de verkoper het recht verloren om zich op het gebrek der waar te beroepen.**De ontdekking van een aanvankelijk verborgen gebrek maakt dit zichtbaar, zodat elke verdere verwerking van de geleverde waar als aanneming moet beschouwd worden.**De koper heeft zijn recht om zich op het gebrek der geleverde waar te beroepen verloren, omdat hij heeft nagelaten tijdig de nodige rechtsmaatregelen te treffen tot identificatie van de waar en tot contradictoire vaststelling van de gebreken.**Daar de koper eerst zeven maanden na de dagvaarding tot betaling van de koopprijs enige maatregel van onderzoek heeft gevorderd, is de bij artikel 1648 B. W. voorgeschreven korte tijd door de eigen schuld van de koper sinds lang verstreken.*

P.V.B.A. Textiliana t/ P.V.B.A. Fintex.

*Gezien ons verstekvonnis bij gemis aan besluiten dd. 1 December 1951, waarbij de P.V.B.A. Textiliana werd veroordeeld tot betaling aan eiseres van 103.526,30 frank, met de rechterlijke rente en de kosten;**Gezien de betekening dd. 23 Januari 1952;**Gezien het verzet van 6 Februari 1952, waarbij*

opposante, de P.V.B.A. Textiliana, de afwijzing van de oorspronkelijke eis vordert;

Overwegende dat het verzet tijdig betekend en gemotiveerd is en dienvolgens ontvankelijk;

Overwegende dat hoofdeiseres op 2 Maart 1951 aan opposante verkocht 300 kgr. garen 2/80 A kwaliteit K.S.P. gegaasd, uitgezuiverd op klosjes Alexander tegen 325 frank het kgr., te leveren aan opposante binnen 5 à 6 weken en te betalen 30 dagen na de eerstvolgende veertien dagen en tegen de algemene verkoopsvoorwaarden van hoofdeiseres;

dat hoofdeiseres deze waar leverde aan opposante op 9 April 1951;

Overwegende dat opposante op 9 April 1951 liet weten dat er onregelmatigheden, die na verven strepen vormen, in de draad werden opgemerkt en dat bewijsmateriaal tot nazicht ter beschikking was;

dat hoofdeiseres op 13 April een bezoek bracht aan opposante en stalen van geweeftsel en van draad medenam, zonder onmiddellijk stelling te nemen;

dat opposante op 8 Mei 1951 liet weten dat de tegenwoordiger van hoofdeiseres bij zijn bezoek van 7 Mei bekend had dat de strepen in de geweeftels voorkwamen van een slecht-gegaasd zijn van de draad, maar dat hij uitdrukkelijk voorbehoud maakte omtrent de identiteit van de hem onderworpen garens;

dat opposante intussen 42 stukken had laten afweven voor een totaal van 2.300 m. en dat zij nog 125 kgr. ter beschikking had, zodat 275 kgr. verweven waren;

dat hoofdeiseres de inhoud en de vordering van 115.000 frank schadevergoeding in de brief van 8 Mei op 12 Mei 1951 duidelijk afwees en elke aansprakelijkheid ontkende;

Overwegende dat opposante vanaf dat ogenblik in rechte genoodzaakt was alle nodige maatregelen te nemen om de waar te identificeren en om het bewijs op tegenspraak te leveren van het verdoken gebrek, waarover opposante aanvankelijk klaagde (Hrb. Sint-Niklaas, 21 April 1936, R.W. 1936, kol. 1745; Hrb. Gent, 13 Mei 1948, R.W. 1948, kol. 1223; Hrb. Gent, 28 April 1949, R.W. 1950, kol. 516 met verwijzingen);

dat opposante echter niets deed, tot betaling door dagvaarding van 30 Juni 1951 betrokken werd, verstek liet gaan door gemis aan besluiten en eerst verzet aantekende na betekening van het vonnis op 6 Februari 1952, zodat zij het voor eerst nu, zijnde acht maanden na het afwijzen door hoofdeiseres van elke aansprakelijkheid, onderzoeksmaatregelen verzoekt;

Overwegende dat het verzet ongegrond is;

1) omdat opposante, kennis hebbende van het door haar ingeroepen gebrek en zonder dat de hoofdeiseres haar aansprakelijkheid had erkend, het grootste gedeelte van het garen verwerkte, waardoor de 5e algemene verkoopsvoorwaarde der hoofdeiseres speelt;

2) omdat de ontdekking van een aanvankelijk verdoken gebrek dit zichtbaar maakt en elke verdere verwerking agreatie is (Fredericq, Tr. D. C. B., T. III, p. 141, laatste lid met arresten en vonnissen in noot 4);

3) omdat opposante naliet ten passenden tijde de nodige rechterlijke maatregelen te treffen tot identificatie van de waar en tot contradictoire vaststelling van de gebreken (Fredericq, idem, p. 141, noten 2 en 3);

4) omdat opposante slechts op exceptie en zeven maanden na de dagvaarding onderzoeksmaatregelen vordert, zodat de korte tijd, door artikel 1648 B. W. aan de koper gegeven voor zijn vordering, spruitende uit koopvernietigende gebreken, door de eigen schuld

van opposante sinds lang verstreken is (Hrb. Oostende, 14 Januari 1937, R.W. 1938, kol. 1726);

Om deze redenen,

De Rechtbank, alle andere besluiten afwijzend;

Ontvangt het verzet, verklaart het ongegrond en bevestigt het verstekvonnis in zijn geheel;

Veroordeelt opposante tot alle kosten van het verzet;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niet-tegenstaande elke voorziening en zonder borgstelling.

BALIELEVEN

VERBOND DER BELGISCHE ADVOCATEN

Wij ontvangen van het Verbond der Belgische advocaten onderstaande omzendbrief.

* * *

Waarde Confrater,

Onze eerstkomende algemene vergadering zal doorgaan op *Zaterdag 25 October 1952*, te 14 u. 30 stipt, in het Justitiepaleis te *Verviers*.

Eerst en vooral zullen wij het onderzoek voortzetten van de punten der dagorde van de vergadering te Dendermonde.

1. *Wijziging van de statuten.*

Daar het statutair aanwezigheidsquorum te Dendermonde niet werd bereikt, zal de vergadering te Verviers de voorgestelde wijziging mogen aannemen, welk ook het aantal aanwezige leden zij. Deze wijziging heeft voor doel de eerste alinea van artikel 20 van de statuten af te schaffen en ze te vervangen door de volgende tekst:

«Het Bureau is samengesteld uit een voorzitter, vijf ondervoorzitters, een secretaris-generaal, een schatbewaarder-generaal, twee secretarissen, twee adjunct-secretarissen en een adjunct-schatbewaarder».

2. *Het fiscaal forfait.*

Op de keerzijde zult U de tekst vinden van het verslag van Meester Feye, dat reeds onderzocht werd te Dendermonde. Te Verviers zullen wij een definitieve beslissing nemen aangaande deze belangrijke kwestie.

3. *Hervorming van de rechtspleging vóór de Raad van State.*

Verslag door Mr. Jacques Stassen, advocaat bij het Hof van Luik.

4. *Onderzoek van het regeringsvoorstel voor de familievergoedingen en pensioenen voor de onafhankelijke arbeiders.*

Verslag door Meester Carpay, advocaat bij het Hof van Luik.

5. Studie van de aan te wenden middelen om bij het instellen en doorvoeren van het onderzoek in strafzaken de elementaire rechten van de verdediging te verzekeren.

6. *Varia.*

*

Wij dringen aan opdat U deze vergadering, welke de laatste in het jaar 1952 zal zijn, zoudt willen bijwonen. In Februari 1953 zullen we onze zittingen hervatten. Indien het U werkelijk onmogelijk is U bij ons aan te sluiten en de verplaatsing naar Verviers te doen, dan gelieve U ons ten minste schriftelijk uw mening te laten kennen over de verschillende punten van de dagorde.

*

Onmiddellijk na de vergadering zal in het lokaal van de Harmonie een thee aangeboden worden door de Balie van Verviers aan de aanwezige confraters en aan de Dames die hen zullen vergezellen.

Aanvaard, Waarde Confrater, de betuiging onzer confraternele en genegen gevoelens.

De Secretaris-Generaal,
Emmanuel THIEBAULD.
De Voorzitter,
Théo COLLIGNON.

P.S. Twee nieuwe balies sloten zich zo pas in hun geheel aan bij het Verbond: Antwerpen en Dinant.

Verslag van Mr Feye over het wetsvoorstel Rey en cs., « Vaststelling van een forfaitaire taxatie in zake Belastingen op het Inkomen » Doc. 306 van 25 Maart 1952.

1. *Karakteristieken van het forfait.*

Het is *individueel* en *facultatief*.

Het is voorbehouden aan *physische personen*; deze moeten *sedert minstens 5 jaar dezelfde beroepsactiviteit uitgeoefend hebben*. Het heeft een *duur (minima) van 3 jaar*: het voorkomen in de loop van deze periode van een groter of kleiner inkomen blijft zonder gevolg.

2. *Basis.*

« Het forfait is vastgesteld, rekening houdend met » al de noodzakelijke bestanddelen en in het bijzonder » met het bedrag van de inkomsten, vroeger geïnd » door de belastingplichtige, en met de toekomstige » lijkheden die hem zullen geboden worden. »

Opmerkingen:

a) Art. 1, al. 2, dat deze schikking neemt, bepaalt niet of de vroeger geïnde inkomsten de *bruto- of netto-inkomsten zijn*.

b) De voorafgaande bespreking herinnert aan het feit dat er met het Bestuur gesproken werd over de studie van de klassering der belastingplichtigen in verschillende categoriën, door *tussenkost van beroepsorganisaties*. De voorafgaande bespreking laat de deur open tot besprekingen welke een dergelijk stelsel zouden instellen.

c) Een vroeger wetsvoorstel — *Doc. 142 Kamer van 17 October 1950*, betreffende de wettelijke structuur van de forfaitaire beroepstaxatie, stelt een forfaitair regime in, vastgesteld door tussenkost en op verzoek van de erkende beroepsorganisaties.

Opmerking betreffende het collectief forfaitair regime, door tussenkost van de erkende beroepsorganisaties.

Het minste dat kan gezegd worden van een dergelijk regime, is dat het een zeer delicaat stelsel is. Naar onze mening moet het noch verworpen, noch aanbevolen worden, alvorens het grondig ingestudeerd werd.

In elk geval, de individuele toestand van de advocaat, onder oogpunt van het beroepsinkomen blijkt op het eerste zicht elk collectief taxatiestelsel uit te sluiten.

3. *Vaststelling van het forfait.*

Tijdens de controle van de aangifte zal het Bestuur het forfait mogen vaststellen.

Het eventueel akkoord van de belastingplichtige zal vastgelegd worden door een proces-verbaal, getekend door de belastingplichtige en de aanslag zal ingekohierd worden op deze basis voor 3 jaar.

Critiek op de vaststelling van het forfait-systeem.

Het initiatief is uitsluitend aan het Bestuur gelaten. Verder, dit initiatief gebeurt slechts tijdens de controle van de aangifte. Nu, deze controle geschiedt dikwijls met grote vertraging, soms van meer dan 1 jaar (de aanslag geschiedt in twee fasen: de 1e voorlopig: op zicht van de aangifte; de 2e definitief, na controle van de aangifte door de controleur: het is precies deze controle die zeer vaak met grote vertraging gebeurt). Het is noch wenselijk, noch billijk dat de advocaat het goedgevoelen van de controleur zou moeten afwachten voor het vaststellen van het forfaitair systeem.

4. *Ophouden van het forfait gedurende een forfaitaire periode.*

Krachtens art. 4 en in geval van ophouden van het beroep tengevolge van overlijden, of alle andere oorzaak, gedurende de forfaitaire periode, zal de aanslag verminderd worden pro rata de duur van uitoefening van het beroep.

Kritiek: Het zuiver individueel uitoefenen van het beroep van advocaat vergt een uitbreiding van deze schikking tot het *onderbreken* van het beroep gedurende een lange tijd, om reden van ziekte of ongeval.

BESLUITEN.

Rekening houdend met de opmerkingen die voorafgaan, stellen wij de volgende veranderingen voor aan het wetsvoorstel:

Onder artikel 1:

De eerste alinea zou dienen opgesteld als volgt:

« De belastingplichtige, op het ogenblik van het » verzenden van zijn aangifte, en tot op het ogenblik » van de controle van deze aangifte, of het Bestuur » op het ogenblik van deze controle, zal een forfait » mogen vaststellen van de bedragen der belastbare » inkomsten voor de drie volgende jaren ».

» Het voorstel zal moeten aangenomen worden in » dien het bedrag van de forfaitaire inkomsten gelijk » is aan het gemiddelde van de aangegeven en ge- » controleerde inkomsten voor de drie laatste jaren ».

» Het forfait zal voor een nieuwe periode van drie » jaren behouden blijven bij gebrek aan opzegging » door het Bestuur of door de belastingplichtige, bij » aangetekend schrijven, ten minste zes maanden voor » het verstrijken van de eerste periode van drie ja- » ren. »

» Hetzelfde zal geschieden voor elke daarop vol- » gende periode van drie jaren. »

Onder artikel 3.

Toe te voegen aan alinea 1:

« Hetzelfde zal gelden voor het geval dat ten ge- » volge van ziekte of ongeval het effectief uitvoeren » van het beroep geschorst wordt gedurende minstens » 4 maanden, maar onder voorwaarde echter dat de » belastingplichtige, slachtoffer van deze gebeurtenis, » uitsluitend titularis weze van het beroep. »

VLAAMSE CONFERENTIE VAN DE BALIE BIJ HET HOF VAN BEROEP TE GENT

Samenstelling van het Nieuw Bestuur van de Vl. Conferentie, verkozen op Zaterdag, 11 October j.l.:

Voorzitter: André Dua.

Ondervoorzitter: Georges Debra.

Secretaresse: M. de Ryck-de Cordier.

Penningmeester: Piet Blomme.

Leden: M. de Gezelle, Albert Haus, Georges Nuytinck.

Vertegenwoordiger der stagiaires: Willy de Vynck.

MEDEDELING:

Ter verwelkoming van de nieuw ingeschreven stagiaires, werd op Donderdag 9 Oct. door de Conferentie een aperitief aangeboden aan al de confraters om tevens aan de patroons de gelegenheid te geven hun stagiaires aan de confraters voor te stellen. Voorzitter Dua verwelkomde deze allerjongsten in de schoot van onze Conferentie, terwijl Stafhouder L. de Bie daarop het woord nam om ze welkom te heten aan de Balie; hij voegde er een woord aan toe over «nette manieren».

Dit alles verliep in de allerbeste atmosfeer.

De plechtige openingszitting zal plaats hebben op Zaterdag 15 November e.k.

TAALKUNDIGE KRONIEK

5.

Gedurende enige weken heeft het vraagstuk van de verkiezingen de algemene belangstelling getrokken van de meeste stemgerechtigden. In dag- en weekbladen werd er steeds op heftige wijze gewag gemaakt van woorden, zoals: kiezing en verkiezing; gemeenteverkiezing, gemeentekiezing en gemeenteraadsverkiezing.

(1) K. R. Gallas, *Nieuw Frans-Nederlands - Nederlands-Frans Woordenboek* (Deel I). Brussel, N.V. Standaard Boekhandel, 4; 1133 pp. — Cf. K.680.

(2) M. J. Koenen, *Verklarend Handwoordenboek der Nederlandse Taal*, 23ste dr. Uitgegeven door Dr H. L. Bezoen. Groningen, Wolters, 8°, 1248 pp. — Cf. p. 478.

(3) G. Lombaerde, *Kent Gij uw Taal*. Brugge, C. De Reyghere, 8°, 142 pp. — Cf. p. 53.

(4) J. J. Tavernier, *A B C van het Nederlands*, 3de druk. Gent, «Levende Talen», 1944, 4°, 230 pp. — Cf. p. 87.

(5) H. Timmermans, *Spreken en schrijven wij goed Nederlands?*, 2de verb. uitg. Antwerpen, «Boekuul en Karveeluitgaven», 1948, 4°, 188 pp. — Cf. p. 86.

(6) P. Van Gestel, *ABN-Gids* (Algemeen Beschaafd Nederlands). Antwerpen, «De Sikkel», 1949, 8°, 214 pp. Cf. p. 101.

(7) Frans Gevels, *Zonder fouten schrijven*. Practische taalgids. Brussel, Gerlé, 8°, 90 pp. — Cf. p. 30.

(8) Const. H. Peeters, *Nederlandsche Taalgids*, Woordenboek van belgicismen. 2de uitg. Antwerpen, «De Sikkel», 1934, 666 pp. — Cf. p. 182.

(9) Ibidem, Dr Jan Grauls, Prosper Melis, *Taalkundig Handboek*. Antwerpen, «De Sikkel», 1939, 218 pp. — Cf. p. 137.

(10) R. Schrijvers, *Terminologische Kijkjes*. Turnhout, Brepols, 1942, 8°, 154 pp. — Cf. p. 68.

(11) Helene Timmermans, Zie hierboven. — Cf. p. 113.

(12) Paul Van Gestel, Zie hierboven. — Cf. p. 67.

De politieke storm is thans geluwd, de gemoederen zijn bedaard. Zulks laat ons toe die verschillende termen rustig te bestuderen.

A. KIEZING.

Mogen we dat woord in het ABN bezigen?

Hierover hebben wij bij taalzuiveraars de volgende gegevens aangetekend:

1) K. R. Gallas vermeldt bij het woord Election v. ... 2. *Verkiezing* ... (1).

2) M. J. Koenen: Kiezing v. Z. N. spreekt [aal] z[ie] *verkiezing* (2).

3) G. Lombaerde: Kiezing. (Gebruik:) *Verkiezingen*. [Kiezing = keus] (3).

4) J. J. Tavernier: Niet kiezing in de betekenis van *verkiezing*. (Kiezing = keus) (4).

5) Helene Timmermans: Kiezing (streektaal), *verkiezing* (algemeen Nederlands) (5).

6) Paul Van Gestel: Kiezing (dialectisme), *verkiezing* (6).

B. GEMEENTEKIEZING.

Dat woord dient als *kiezing* uit het ABN geweest. Const. H. Peeters noteert in zijn bekende «Nederlandsche Taalgids»: Kolom *Belgi-cismen*: Gemeentekiezing, de aanstaande gemeentekiezing, (P. Fredericq). Bij de laatste gemeentekiezing, E. Claes). Kolom *Toelichting*: Naar (Belg.) Fr. *election communale* en tevens naar analogie van *kamerverkiezing*.

C. GEMEENTEVERKIEZING.

Is *gemeenteverkiezing* het juist woord om de vernieuwing van een gemeenteraad aan te duiden? Die term duikt in alle kranten op.

7) De socialisten trachten ter gelegenheid der (sic) gemeenteverkiezingen aan de platse demagogie te doen betreffende de ouderdomspensioenen.

(Brussel, 30-9-'52).

8) De naderende gemeenteverkiezingen hebben de bezuinigingen uitgesteld, welke de regering beloofd heeft.

(Brussel, 30-9-'52).

9) Aantal neergelegde lijsten voor de gemeenteverkiezingen.

(Brussel, 8-10-1952).

10) ... gezien (sic) de gemeenteverkiezingen in het teken staan van de lokale (sic) belangen.

(Poperinge, 11-10-'52).

11) ... en is de belangstelling uitsluitend naar de aanstaande gemeenteverkiezingen gegaan ... van de welke (sic) wij nog acht dagen verwijderd zijn.

(Gent, 5-10-'52).

12) Bij de gemeenteverkiezingen van morgen Zondag 12 Oktober.

(Poperinge, 11-10-'52).

13) De gemeenteverkiezingen zijn, God zij dank, achter de rug.

(Oostende, 17-10-'52).

D. GEMEENTERAADSVERKIEZINGEN

Naast het woord *gemeenteverkiezingen* noteerden we eveneens in de pers de term *gemeenteraadsverkiezingen*.

14) De gemeenteraadsverkiezingen van Zondag 12 October a.s. zijn voor het land van grote betekenis.

(Brussel, 20-9-'52).

15) De gemeenteraadsverkiezingen stellen hun eigen problemen en hun eigen burgerplichten.

(Brussel, 20-9-'52).

16) Het is nog niet veel gebeurd (sic) dat de gemeenteraadsverkiezingen zo kalm verliepen (sic).

(Oostende, 12-10-'52).

17) De officiële uitslag van de gemeenteraadsverkiezingen te Oostende. (Idem, ibidem).

18) Het ministerie van Binnenlandse Zaken publiceerde Zaterdag de vergelijkende tabellen van de uitslagen van de gemeenteraadsverkiezingen van 1946 en van 1952 per provincie en voor de gemeenten met meer dan 10.000 inwoners. (Gent, 19-10-'52).

We hebben in bovenstaande aanhalingen kunnen constateren dat *gemeenteverkiezing* en *gemeenteraadsverkiezing* in de journalistiek vaak worden gebezigd. Dient men een onderscheid vast te stellen tussen die twee termen? Menig krantenschrijver verkeert in de onzekerheid betreffende de keus van de correcte uitdrukking.

Wat denken onze taalzuiveraars daarover?

Frans Gevels: GEMEENTERAADSVERKIEZING, (gebruik niet: gemeenteverkiezing, gemeentekiezing) (7).

Const. H. Peeters: Gemeentekiezing, gemeenteverkiezing (Belgicismen); GEMEENTERAADSVERKIEZING (algemeen Nederlands) (8).

Const. H. Peeters, Dr Jan Grauls, en Prosper Melis: Verkeerd Nederlands, gemeentekiezing; Goed Nederlands, GEMEENTERAADSVERKIEZING (9).

R. Schrijvers: Gemeentelijke verkiezing, in plaats van GEMEENTERAADSVERKIEZING (10).

Helene Timmermans: Gemeenteverkiezing (gallicisme), GEMEENTERAADSVERKIEZING (11).

Paul Van Gestel: Gemeentekiezing, GEMEENTERAADSVERKIEZING (ABN) (12).

Uit die aantekeningen blijkt het klaar dat de term *gemeenteraadsverkiezing* burgerrecht heeft verkregen; het gebruik van *kiezing* en *gemeenteverkiezing* is taalverknoeiing.

Let op! Men zegt en schrijft eveneens: *provincieraadsverkiezing*.

TAALKUNDIGE ONGERIJDHEDEN

Tot algemeen jolijt van onze lezers, schrijven we volgende *taalmonstertjes* over uit een dag- en weekblad.

I. *De DERDE JAARBEURS van Midden Vlaanderen in de Roeslaarse Foorhalle kent (sic) een enorm sukses.*

Die slordige schrijverij dienen we enigszins te wijzigen. Waarom de tweede bepaling van plaats niet voorop stellen? Een dergelijke woordschikking geeft aan de zin meer pit en evenwicht:

In de Roeslaarse Foorhalle behaalt (sic) de DERDE JAARBEURS van Midden-Vlaanderen een enorm sukses.

2. *Na een erewijn brachten de persoonlijkheden (sic) een bezoek aan de tentoonstelling.*

Volgens die «onzin» bericht de onervaren stylist dat de erewijn bij het bezoek van de *personaliteiten*, deze heren overal voorafging.

Stel u dus het volgend toneeltje voor: de erewijn wordt overal rondgedragen en de *personaliteiten* volgen als lammetjes...

Als een gecultiveerd mens bedoelde de redacteur zulks niet. Hij beging onwillens een fout tegen de logica en wilde natuurlijk schrijven:

Na het schenken (of: het drinken) van een erewijn brachten de *personaliteiten* een bezoek aan de tentoonstelling.

Op die wijze wordt het Nederlands Taaleigen geëerbiedigd en aan de *personaliteiten* (niet *persoonlijkheden*) de verschuldigde eer en eerbied betuigd.

Albert Blonrock.

MEDEDELINGEN

VRIJE UNIVERSITEIT TE BRUSSEL

De Vrije Universiteit te Brussel deelt ons mede dat de volgende cursussen te begeven zijn bij de rechtsfaculteit:

— Vergelijkend Burgerlijk recht.

— Vergelijkend staatsrecht.

— Grondige studie van vraagstukken van staatsrecht.

De verzoekschriften van de kandidaten, met curriculum vitae, moeten toegezonden worden aan de Heer Rector der Universiteit, Franklin Rooseveltlaan 50.

EEN MEDEWERKSTER VAN HET RECHTSKUNDIG WEEKBLAD GEVIERD

Op Zaterdag, 11 October werd te Antwerpen, ten huize van Stafhouder, Mr René Victor, Mevrouw Cecile Jacobs, echtg. Amssoms gevierd, die 25 jaar geleden in zijn dienst trad en reeds twintig jaar ook voor de redactie en het beheer van het Rechtskundig Weekblad werkzaam is. Het was een ontroerend ogenblik, toen stafhouder Mr. Victor, in aanwezigheid van zijn talrijke vroegere en huidige medewerkers en stagiaires, hulde bracht aan de bekwaamheid en toewijding van Mevrouw Jacobs en herinnerde aan het vele, vaak ondankbare, bescheiden en toch zo noodzakelijke werk, dat zij in de loop der jaren ook voor het Rechtskundig Weekblad heeft gepresteerd.

Buiten de bloemen en de geschenken, die haar door de stafhouder en door de medewerkers en stagiaires werden aangeboden, werd haar ook namens de heerraad van het Rechtskundig Weekblad een geschenk overhandigd.

De redactie van het Rechtskundig Weekblad sluit zich hier gaarne aan bij de aan Mevrouw Jacobs gebrachte hulde en drukt de hoop uit nog vele jaren op haar trouwe medewerking te mogen rekenen.

B.

TIJDSCHRIFTEN

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-ambt en Registratie - N° 4265 van Zaterdag 18 October 1952.

Mr F. baron van der Feltz, Eenvormig kooprecht (1) — Mr A. J. Kronenberg, Redactie van algemene volmachten. — Prof. Mr. G. de Grooth, Overzicht der Nederlandse Rechtspraak, Verbintenissenrecht 1951 (VI).

Nederlands Juristenblad - afl. 35 van 18 October 1952.

Prof. Mr. J. C. Van Oven: De internationale koop van roerende zaken (II slot). — Prof. Mr G. van den Bergh, Toetsings-perikelen in civiele procedures. — Mr J. W. Van Der Zanden, Hoe heet Mevrouw rechts? — Mr P. Zonderland, Loon of wachtgeld. — Mr D. G. Kortebout Van Der Sluis, Audiënties. — Mr J. Rummelink, Verbetering.

Journal des Tribunaux - n° 3952 de 19 octobre 1952. René Tahon; Propos sur la législation professionnelle et réglementaire au point de vue pénal — Jurisprudence.

Revue du Droit Public et de la Science Politique en France et à l'Etranger - n° 3 de juillet-septembre 1952. Montané de la Roque; Essai sur la responsabilité du juge administratif — Michel Mouskhély; Le mandat des représentants à l'Assemblée Consultative du Conseil de l'Europe.

Revue de l'Administration et du droit administratif de la Belgique - 10ième livraison.

Ch. Wathour; Finances Publiques — Jean Joostens; Etat Civil.

Recueil Dalloz de doctrine de jurisprudence et de législation - 35° cahier de 16 octobre 1952.

M. Jacques Donnedieu de Vabres, Les éléments administratifs de l'infraction — M. D. Savatier Compétences respectives du tribunal paritaire et du tribunal civil, relativement à un contrat innomé d'exploitation de terres. — M. Georges Ripert, Vice du consentement et confirmation en matière de donation.